

Karmel ve 20. století

V roce 1909 začaly být zakládány karmelitánské kláštery v Austrálii.

Předchozí rok byl velmi významný pro komunitu karmelitánů v českých zemích. Jedná se o začátek života v karmelitánském klášteře v Kostelním Vydří. Ten byl sice dostavěn už se začátkem vlády císaře Josefa II., ale nemohl být obsazen karmelitány. Ty mohl povolat až r. 1908 brněnský biskup Pavel Huyna. Díky jeho iniciativě začali karmelitáni své působení v českých zemích potřeť.

Se vznikem republiky, v roce 1920, museli němečtí karmelitáni odejít do Rakouska. Do roku 1922 patřil klášter k rakouskému komisariátu a teprve po 1. světové válce, v roce 1928, začali být čeští karmelitáni přímo podřízeni řádovému generálu se sídlem v Římě.

V roce 1921 vznikla v Polsku Kongregace sester karmelitek Dítěte Ježíše (CSCDIJ), jejíž matkou je ct. Terezie Kierocin' a spoluzakladatelem o. Anselm Gadke OCD. Tato kongregace se začala starat o sirotky, nešťastné a opuštěné lidi. I v ní je na prvním místě život modlitby, z níž vychází síla a pomoc k dalšímu apoštolátu. Patronkou kongregace je Terezie od Dítěte Ježíše a základem život podle evangelia stavěný na lásce a důvěře k nebeskému Otci i pravé pokoře. Sestry jsou Terezií z Lissieux inspirovány k přijetí vlastní ubohosti, kterou předkládají Božímu milosrdenství. V tomto duchu probíhá formace za postulátu, noviciátu a pětiletého juniorátu. Pracují pak v mateřských školách, dětských domovech, jako katechetky i jinde ve službě církvi. Z Polska se během století rozšířily do Rakouska, Říma i na misie do Rwandy a Burundi v Africe. V Praze založily svůj dům až 10 let před koncem století.

Komunisté r. 1950 začali v českých zemích zakazovat veřejné působení řádů. Otec Valenta, který se v r. 1931 stal převorem v Kostelním Vydří, byl společně s o. Minaříkem internován v Želivě. Zůstali jen o. Metoděj, o. Melichar a L. Karásek.

V Praze byl r. 1950 zrušen klášter bosých karmelitek a sestry poslány pracovat do továren nebo internovány. Teprve po několika letech jich smělo část žít pohromadě v Jiřetíně pod Jedlovou, kde jim byl povolen domek pod dozorem Charity. Novicky přijímat nesměly.

Ve Francii roku 1950 byla založena Misijní rodina Donum Dei (Boží dar). Zakladatelem byl otec Marcel Rousselem ze Saint Denis, který

vnímal bolestnou situaci dělníků odkloněných od křesťanské víry i úděl prostitutek a rozhodl se něco udělat pro evangelizaci těchto skupin. První skupinu se snažil oslovit pomocí apoštolských pracovníků, kteří mezi dělníky žili na jejich úrovni. Dále vytvořil společenství mladých dívek žijících ve světě, které nazval „Misionářky práce Neposkvrněné Panny.“ Za vzor jim dal Neposkvrněnou P. Marii, dále Janu z Arku i Terezii z Lissieux, k níž se měly utíkat o duchovní rady a pomoc. Tyto mladé ženy žily celibátním životem z lásky k Ježíši, bez kláštera, a pracovaly v restauracích, v továrnách, ve zdravotnictví i školství. Některé byly v r. 1958 poslány do Afriky, Asie a Latinské Ameriky. Z rozhodnutí zakladatele začaly pracovat společně jako „Eau Vive“ (Živá voda). Samy vedly restaurace, což jim umožňovalo lepší apoštolské působení i hlubší duchovní život ve spojení s Ježíšem. Jejich hlavním posláním bylo vydávat svědectví a působit podle místních podmínek. Přitom se neodpoutávaly od kontemplativního života. Do této misijní rodiny, v roce 1981, o. Marcel Roussel přizval i osoby žijící v manželství, vytvořením bratrstva Živá voda. Roku 1984 se rozhodl připojit celou rodinu ke třetímu řádu karmelitánů, k čemuž došlo až po jeho smrti 22.2. 1987. Od roku 1993 začaly tři misionářky Donum Dei působit i ve Frýdlantu nad Ostravicí.

Sametovou revolucí v roce 1989 byla získána i svoboda pro působení Karmelu v Československu. Byl obnoven jeho normální život s řádným jmenováním představených a s kontakty na generalitu řádu. Jako jediný ze starších bratří kláštera v Kostelním Vydří se této svobody dožil o. Metoděj Minařík, ale kolem něj bylo již 15 nových karmelitánů. Postupně došlo k velkým opravám kostela i kláštera, s přístavbou nové budovy sv. Josefa, posvěcené 14.11. 1993. V roce 1991 se v Kostelním Vydří začala rozbíhat formace třetího řádu. V témže roce na tomto místě začalo svoji činnost i karmelitánské vydavatelství a nakladatelství.

Bosé karmelitky v roce 1992 získaly zpět svůj klášter v Praze na Hradčanském náměstí a mohly se nastěhovat do budovy, v níž je nadále uchováváno zachovalé tělo ct. Matky Elekty. S růstem počtu sester došlo v roce 1998 k založení jejich druhého kláštera v Dačicích, kde dostaly objekt františkánského kláštera ze 17. století.

Na Slovensku byl 14.12. 1994 Mons. Dominikem Tóthem slavnostně uveden v život Světský řád bosých karmelitánů (OCDS).

V českých zemích je kromě bosých karmelitánů v Praze, druhá komunita ve Slaném, v opravovaném klášteře Nejsvětější Trojice, do kterého se bratři nastěhovali v roce 1996.

blah. Alžběta /od Nejsvětější Trojice/ **Catez** (Elisabeth a Sanctissima Trinitate Catez*)

8.11. (nezávazná památka v řádu O.Carm. i OCD, martyrologiem připomínána 9.11.)

Postavení: panna, řeholnice OCD

Úmrtí: 1906

Pochází z Francie. Od dětství bojovala s vrozenou vznětlivostí a se sklonem k panovačnosti. Zaměřovala se pak na plnění vůle druhých a Boží. Vynikala životem modlitby a stále se prohlubující láskou k Bohu, i úsilím, aby ho skrze ni poznávali jiní. V 21 letech vstoupila k bosým karmelitkám v Dijonu. Prožila tam šest let růstu v lásce i velké bolesti, které vyvrcholily ve „chválu slávy“ Nejsvětější Trojice přítomné v její duši. Na své cestě poznala tajemství Božího přebývání v člověku - své „nebe na zemi.“

PŘI SETKÁNÍ S NÍ

SE SETKÁVALI S KRISTEM

Narodila se v neděli 18.7. 1880 ve vojenském táboře v Campo d'Avor poblíž Bourges ve Francii. Dva lékaři čtyři dny před porodem připravovali otce, kapitána Josefa na to, že dítě jeho 34leté ženy Marie Rolland nebude možné zachránit. Ale Marie Alžběta Josefina se narodila v pořádku. V útlém dětství jí říkali Sabetka. Po 10ti měsících se s ní manželé Catez přestěhovali do Auxone v Burgundsku. Záhy začala být velmi vznětlivá a až příliš živá. Se tříletou Sabetkou se rodina přestěhovala do Dijonu, kde se jí narodila sestra Gita a po čtyřech letech zemřel 55letý otec. Po jeho smrti následovalo přestěhování do dijonské ulice Prieur-de-la-Côte-d' Or, poblíž karmelitánského kláštera na protilehlé straně.

Sabetka (Elisabeth čes. Alžběta) byla už v osmi letech přihlášena maminkou na konzervatoř a začala s hrou na klavír. Na výuku všeobecných základních předmětů za ní učitel docházel domů. Tou dobou se u ní projevoval značný sklon k panovačnosti. Od maminky i v kostele toho hodně slyšela o Bohu a zamilovala se do něj již před 1. sv. přijímáním. Měla ráda modlitbu a nechápala, že by člověk mohl dát přednost někomu jinému. S tím souvisela

i její snaživost dělat radost druhým a Ježíši, který vše vidí. Kněz, který měl její přípravu na starosti o ní předpověděl, že rozhodně nebude průměrná, ale stane se andělem nebo ďáblem.

V den prvního sv. přijímání bylo pro ni všechno vnější nicotné a později řekla: „Toho dne jsme se zcela dali jeden druhému.“ V dalším roce, dne 8.6. 1891, se dočkala další velké radosti, které jí bylo dopřáno přijetím svátosti biřmování. Z tváře jí vyzařovalo opravdové štěstí.

Se zápallem pak dál cvičila na klavír, byla dobrou kamarádkou a projevoval se u ní dar vést druhé kolem sebe. Nejráději však setrvala před svatostánkem a po sv. přijímání mívala v očích slzy dojetí. Je o ní psáno, že se pak úporně snažila plnit vůli druhých. Ve 13ti letech vyhrála klavírní soutěž a vícekrát vystupovala na koncertech.

Ve 14ti letech, při jednom díkučinění na konci mše svaté, spojila svůj život v naprosté odevzdanosti s Ježíšem slibem dokonalé čistoty. Ježíš stále žil v její mysli a v jejím srdci. Přesto žila navenek normálním životem. Od 15ti let jezdila každoročně na prázdninové pobyty. Při nich se uměla bez hranic radovat z Boží přítomnosti. Hledět i přijímat svět ve světle Božím. O pobytech řekla: „Všechno mi vyprávělo o Bohu...“ První se týkal hor, druhý v r.1896 byl u Středozevního moře, další rok byla v Lunéville, kde s nadšením hrála tenis. V r. 1898 byla v Tarbes, kde chodila tančit a na výlety do Pyrenejí. Přestože se snadno nadchla nejen krásou přírody, ale i vztahy, nechávala si patřičný odstup. Mezi 17ti a 18ti léty pochopila, že opravdová láska k Bohu spočívá v plnění konkrétního, aktuálního přání nyní a zde – ve světě. Všechno čím žila odevzdávala proto Ježíši a Panně Marii s touhou plnit

jejich vůli. Její srdce toužilo získávat pro Krista ostatní a proto se snažila i pěkně vypadat, zejména když navštěvovala taneční večírky. Jak se někteří její přátelé později vyjádřili, pozorovali už tehdy v jejích očích „takový jasný pohled, jakoby z jiného světa“. Jejím přáním bylo, aby se ostatní při setkání s ní setkávali s Kristem, aby ho cítili, aby byli zasaženi Boží milostí, kterou ji Bůh naplňoval. Papež Jan Pavel II. řekl při jejím blahorečení: „Její poselství se dnes

šíří s prorockou silou.“ Právem ji můžeme považovat za velmi potřebný vzor pro mladé.

Modlitba se pro 18tiletou Alžbětu stala tichou radostí a hlubokým dýcháním. Nakolik kolem 19ti let žila v mystické blízkosti Ježíšova Srdce obětujícího se na kříži, napovídají její slova: „*Miluji tě tolik, mé srdce k tobě hoří takovou láskou, že nemohu žít v klidu a ve štěstí, vím-li, že ty, můj milovaný ženich, trpíš!*“

Alžbětino přání trpět s Ježíšem, jí bylo splněno i když to zřejmě nebylo podle její představy. Prožívala utrpení touhy. Velice moc toužila po vstupu do Karmelu a maminka jí bránila. Alžběta to dovedla přijmout jako odpověď na své přání trpět s Ježíšem. Dobře si byla vědoma toho, že jej touha po naší spáse dovedla na kříž a že po spáse všech duší ve světě nepřestává toužit ani dnes. To je výzva i velký prostor pro každého křesťana, který má povinnost uskutečňovat největší přikázání: „*Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.*“ (Mt 22,37). O druhém říká Ježíš, že je podobné i když se týká bližního. Plnění největšího přikázání je cestou k svatosti, na kterou Bůh volá každého. A říká-li Ježíš: „*Bud'te dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt 5,48), myslí na lásku. Dokonalou lásku, která se vyskytuje na věčnosti ve spojení s Bohem. Logicky nemožný příkaz dokonalosti Ježíš vysvětlil na jiném místě slovy: „*Nemožné u lidí je u Boha možné.*“ (Lk 18,27) To pochopila blah. Alžběta, sv. Tereška a další světci, kteří s pokorným uznáním své nicotnosti a s naprostou odevzdaností a touhou po tom, co chce láskyplné Srdce Boha, se vrhli do jeho náruče. Přitom byli ochotni trpět i odloučení od něj, pokud by toho utrpení chtěl použít pro spásu druhých.

Alžběta vyjádřila své velké přání: „*Ať je můj život jedinou modlitbou, jediným skutkem lásky.*“ A dokázala, že i bez klášterní cely a bez hábitu je možné žít životem kontemplace, jen „*v cele svého srdce.*“ Tím ukazuje i nám, že hluboký vztah s Ježíšem lze žít na kterémkoli místě „*v samotě srdce*“. Svě přítelkyni jednou napsala: „*Tato nejlepší kontemplace je Bohem nabízena každé pokřtěné duši.*“

Od matky dostala Alžběta první svolení až tehdy, když se matčino zdraví zlepšilo, 26.3. 1899, ale s podmínkou, že odejde do kláštera až po 21. narozeninách, což Alžběta spočítala na 850 dní. Tehdy napsala: „*Ty, jenž můžeš nahradit vše v mém srdci, znič, spal, vyrvi všechno, co se Ti ve mně nelíbí!*“ Na Karmel odešla 2.8. 1901, aby „*Bohu vyprávěla o těch, které zanechala v každodenních hmotných starostech uprostřed boje dobra se zlem a aby do konce života říkala Bohu jak je pro ni jedinečný.*“

Se vstupem do života v klauzuře přijala jméno Alžběta od Nejsvětější Trojice a do poznámek zapsala: „*Nenacházím slov, abych popsala své štěstí.*“ Přitom tento Karmel zchudl v souvislosti se založením kláštera v Paray-le-Monial a podmínky byly tvrdé i díky dodržování pravidel reformy sv. Terezie.

Při trvalé zdrženlivosti od masa bylo jídlo jen 2x za den, navíc další časté posty, cely nebyly vytápěné, krátké noci, nepohodlný tvrdý slavník. Noviciát nebyl bez dalších těžkostí. Dnem její obláčky byla neděle 8.12. 1901.

O životě v klášteře napsala: „*Žijeme s Bohem jako bychom žily s přítelem. Ožívujeme svou víru, abychom s ním mohly být skrze vše, co nás potkává, neboť tak se lidé stávají svatými. Své Nebe si nosíme v sobě, protože ten, který utěšuje zástupy blažených, se ve víře a tajemství dává poznat i nám samotným!*“ Vskutku v Alžbětě můžeme vidět učitelku svatosti, která se zapalovala pohledem na Ukřižovaného, dávajícího se v oběť za lidské duše.

Svatost a apoštolát vystihla dvěma slovy: „*Sjednocení. Láska.*“ Z toho, co napsala je nejužasnější její modlitba: „*Můj Bože v Trojici, Tobě se klaním,*“ napsaná 21.11. 1904.

V postní době r. 1905 se začala cítit vyčerpaná. V srpnu byla osvobozena od povinnosti druhé vrátné. Přes rostoucí potíže napsala mamince, že její štěstí je stále větší. Ke konci podzimu cítila, že může jít o prožívání posledního adventu. Žádala: „*Prosme Jež, aby nás učinil pravdivými v naší lásce, to znamená, aby z nás učinil lidi obětované, neboť se mi zdá, že oběť je uskutečněná láska - Miloval mě. Vydal se za mne.*“ Život zasvěcené osoby viděla jako „*advent připravující Višlení do duší.*“

Na začátku roku 1906 řekla: „*Kdybych viděla smrt, navzdory všem nevěrnostem bych se vrhla do náruče Boží, ..jako dítě usínající v náruči matky. Prožila agonii, 8.4. se ocitla na prahu smrti a byla přenesena do oddělení pro nemocné. I když se její stav o něco zlepšil, bylo jasné, že jde o nevléčitelnou Addisonovu chorobu, při níž lékaři vyjadřovali svou bezmocnost. Trpěla pro vnitřní vředy, bolesti hlavy, nespavost, nemohla jíst a nakonec ani pít. Z jiného pohledu umírala pro přemíru lásky a nesmírné bolesti vyrovnával její pocit přívalu milosti. Na konci svého 26tiletého života považovala sebe za hostii Slávy Boží. Poslední její chvalozpěv se uskutečnil v Něm, s Ním, skrze Něj a pro Něj. Jejím přáním bylo, aby všechna její podstata sloužila k Jeho chvále.*“

Komu je dáno pochopit, pochop! Alžběta, která pochopila, že modlitba je víc záležitost lásky než času, že vše lze dělat před zraky Milovaného Boha, zdůraznila, že k modlitbě není zapotřebí hledat krásné myšlenky, ale „*stačí vylít své srdce.*“

Za blahoslavenou byla Alžběta Catez prohlášena 25.11. 1984 papežem Janem Pavlem II..

Předsevzetí, modlitba:

Chci si vyprosít milost modlitby, která mi bude pomáhat ze svých dnů učinit společenství s Bohem. To představuje Alžběta slovy: „*ráno se probouzet v Lásce, celý den se této Lásce odevzdávat tím, že budeme plnit vůli dobrého Boha před jeho zrakem, s Ním, v Něm, pro Něho samého.*“

Milosrdný Bože, Tys odhalil blahoslavené Alžbětě od Nejsvětější Trojice tajemství své nepochopitelné přítomnosti v duši spravedlivého a učinil's ji hodnou, aby se Ti klaněla v duchu a v pravdě; na její přímluvu dej i nám, abychom byli skryti Kristově lásce a tak se stali chrámem Ducha lásky ke chvále Tvé slávy. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského *Propria k breviáři*)

Sv.Rafael Kalinowski

19.11. (nezávazná památka v řádu OCarm a závazná památka v řádu OCD;
martyrologiem je připomínán 15.11.)

Postavení: kněz OCD

Úmrtí: 1907

Polák, Josef Kalinowski, po maturitě r. 1851 studoval zemědělství a pak v Petrohradě vojenské inženýrství. Tam se r. 1856 stal poručíkem u ženistů v carské armádě. Po skončení vojenské kariéry v Rusku byl zapojen ve vlasti do „lednového povstání“ a byl zajat. Hrozila mu smrt oběšením, ale skončil na Sibíři. Po návratu se v r. 1877 se stal bosým karmelitánem v Grazu, r. 1882 knězem, pak převorem v Czerné a ve Wadovicích. Zasloužil se o obnovu řádového života v Polsku a zemřel v 72 letech.

OBNOVITEL ZVANÝ „CHODÍCÍ MODLITBA“

Pocházel z Litvy, narodil se 1.9. 1835 ve Vilně a při sv. křtu dostal jméno Josef. Jeho otec Ondřej Kalinowski byl profesorem na gymnáziu. Rodiče

vychovávali Josefa od útlého dětství ke zbožnosti a šlechetnosti. V roce 1851 odmaturoval a pokračoval ve studiu na vyšší zemědělské škole v Horách-Horkách u Orszy. Protože v Polsku byla ruskou vládou zakázána vysokoškolská studia, využil jediné možnosti na petrohradské univerzitě, kde vystudoval vojenské inženýrství. V Petrohradě se pak r. 1856 stal poručíkem u ženistů v carské armádě. Po dvou letech dostal za úkol řídit společnost pro výstavbu železnice Kursk-Kyjev-Odesa. Ve 25ti letech byl přeložen do vojenské pevnosti.

I v prostředí vojenského a světského života si stále udržoval vědomí svého křesťanského povolání, v němž je na předním místě láska k bližním. Ač se někdy cítil bezradný, držel se správného směru podle vnitřního kompasu, směřujícího k pravé lásce. Uvádí se, že z nedostatečného příjmu mnoho pomáhal chudým. Zavedl vyučování nedělní školy a v ní probíral s mládeží téma o Bohu a vlastenectví.

Na žádost svých rodáků se r. 1863 účastnil spolupráce při polském tzv. „lednovém“ povstání proti caru Alexandru II., ač předvídal jeho špatný konec. Vojenských závazků u ruské armády byl zproštěn údajně ze zdravotních důvodů. S úmyslem pomoci svým rodákům, nastoupil do úřadu ministra národní obrany. Povstání na Litvě vedl s podmínkou, že se nebude podílet na vynášení rozsudků smrti a účastnit jakékoli popravy. Při krvavém potlačení povstání byl prý v březnu zrazen. K jeho uvěznění carskou armádou, s následným vojenským soudem, došlo 25.5. 1864. Rozsudek zněl: smrt oběšením. Byl mu však změněn na 10 let nucených prací na Sibiři. Sebou, na cestu dlouhou 8000 km, nesl si evangelium, Následování Krista a kříž. Prvních 9 měsíců prožil v etapním vězení na ostrově Usolé. Pracoval s okovy na nohou poblíž Bajkalského jezera.

Volný čas věnoval modlitbě, četbě a studiu. Domů napsal: *„Svět mi může všechno vzít, ale vždy mi ještě zůstane jedna pro něj nepřístupná skrýš: modlitba. Do ní je možné ve formě naděje shrnout minulost, přítomnost a budoucnost.“*

V jiném listě napsal: *„Kromě modlitby nemám nic, co bych mohl obětovat Pánu Bohu: mohu ji považovat za svůj jediný dar. Postit se nemohu, almužny není z čeho dávat, k práci chybí síly. Zůstává mi pouze trpět a modlit se. Větší poklady jsem však nikdy neměl a ani nechci.“*

Býval viděn na kolenou mezi spícími odsouzcenci. Obrňoval se vírou a s její pomocí velkodušně konal milosrdné skutky. Ošetřoval nemocné, tišil neklidné a vyučoval mladé trestance. Dělal i hospodářského správce mezi vězni. Na ostrově Usolé začal konat duchovní cvičení podle sv. Ignáce z Lyoly, za pomoci knihy od Luise Molocké. Z další knihy se dozvěděl o řádu karmelitánů, o který se začal více zajímat a uvažoval, jaký vliv by mohl mít na pravoslavné věřící, za které se často modlil.

Díky amnestii v roce 1868 byl osvobozen od nucených prací, ale trest vyhnanství zůstal v platnosti. Působil tedy v Irkutsku, kde byl nedostatek odborníků. Věnoval se zvláště výuce a mravní výchově mládeže. Pomáhal, rovněž deportovanému místnímu faráři o. Kryštofu Szwernickému. Připravoval děti k 1. sv. přijímání. Dříve než se mohlo jednat o návrat vězňů, amnestovaných od nucených prací, vyšlo nařízení, že musí ještě dva roky setrvat ve východním Rusku. V roce 1872 mu byl nařízen pobyt v městě Permu. V únoru r. 1874 se příbuzným podařilo získat pro něj prominutí zbytku trestu s tím, že nesměl na Litvu. Od toho roku, díky Luise Molocké, působil v Paříži jako domácí učitel a vychovatel mladého šlechtice Augusta Czartoryského, s nímž cestoval po Evropě. Kvůli svému rozhodnutí pro Karmel se ve Francii rozloučil se svým svěřencem, jenž později zemřel jako salesián s pověstí svatosti.

Josef ve 42 letech vstoupil k bosým karmelitánům v Grazu (Štýrský Hradec v Rakousku) a 26.11.1877 tam složil řeholní sliby s přijetím jména Rafael od sv. Josefa. Teologická studia pak začal v Czerné u Krakova a 15.1. 1882 byl od kard. Dunajevského vysvěcen na kněze. Následně se stal v Czerné představeným kláštera. Byl dbalý obzvláště na skutky lásky a zachování řehole. Získal si všeobecnou důvěru a obdiv. Byl velmi vyhledávaným zpovědníkem a hodně času strávil ve zpovědnici. V roce 1884 zreorganizoval krakovský klášter sester a téhož roku založil nový klášter v Przemyslu. V roce 1888 prý i ve Lvově na Ukrajině.

Za představeného do Wadovic byl poslán z Czerné. S generálním představeným, otcem Jeronýmem M. Gottim se postaral r. 1892 o zbudování Apoštolské školy ve Wadowicích. Stála na městském pahorku, přejmenovaném na Kopec sv. Josefa. Rodila se tam nová povolání polské karmelitánské provincie. Otec Rafael byl ryzím knězem, který s krajní obětavostí žil své poslání. I když nebyl výmluvným kazatelem, budil obdiv svým vystupováním, přiváděl k pokání i mnohé prostitutky a šířil úctu a lásku ke škapulíři.

Roku 1899 byl jmenován vizitátorem a provinčním vikářem pro polské kláštery v Haliči. Oživil ducha reformy sv. Terezie a dbal o rozvoj těchto klášterů. Snažil se též získávat nová povolání, avšak usiloval více o jejich kvalitu než o počet. Byl označen za obnovitele řádu v Polsku.

Za pomoci dalších osob vydal Rafael od sv. Josefa na začátku století čtyři svazky Kronik klášterů bosých karmelitek v Polsku, na Litvě a na Ukrajině. S pomocí terciárek rozšířil v Polsku další spisy: Dějiny Duše od Terezičky, Život francouzského generála Louise Gastona de Sonis (karmelitánského terciáře, + r. 1887) i knihu Heřmana Cohena, pianisty obráceného ze židovství na katolickou víru, který jako karmelitán přijal řeholní jméno Augustin Maria od Nejsv. Svátosti.

Přes svoji aktivitu vynikal jako muž modlitby a spolubratři ho proto nazvali „chodící modlitbou“. V roce 1904, z rozhodnutí představených, začal psát svůj životopis. Nucené práce a horlivá činnost na poli lásky se podepsaly na jeho zdraví. Po velkém vyčerpání sil na konci roku 1906 těžce onemocněl. V polovině listopadu následujícího roku ve Wadowicích nemoci podlehl. Pohřben byl v Czerné.

Přes svoji aktivitu vynikal jako muž modlitby a spolubratři ho proto nazvali „chodící modlitbou“. V roce 1904 z rozhodnutí představených začal psát svůj životopis.

Oltář s ostatky sv. Rafaela v Czerné

Nucené práce a horlivá činnost na poli lásky se podepsaly na jeho zdraví. Při velkém vyčerpání sil se na konci roku 1906 u něj objevilo těžké onemocnění. Tomu v polovině listopadu následujícího roku ve Wadowicích podlehl. Pohřben byl v Czerné.

Papež Jan Pavel II. tohoto světce blahořečil 22.6. 1983 na krakovských Bloňských pláních a kanonizoval 17.11. 1991 v Římě.

Předsevzetí, modlitba:

Není obnovy bez modlitby. Na to musím pamatovat a podle výzvy o. Rafaela k úsilí o obrácení na cestu svatosti, budu nejen prosit o potřebnou milost, ale více se snažit žít životem modlitby.

Bože, svatého kněze Rafaela jsi naplňoval duchem síly navzdory protivenstvím a horlivou láskou usilující o jednotu Tvé církve; na jeho přimluvu upevni naši víru a spoj nás v bratrské lásce, abychom účinně přispívali k tomu, že všichni budeme jedno v Kristu. Neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

blah. Isidor Bakanja

12.8. (nezávazná památka v řádu OCarm; martyrologiem připomínán **15.8.**)

Postavení: mučedník karmelitánského škapulíře

Úmrtí: 1909/1909

Pocházel z Konga. Velmi mladý (v 15ti-16ti) musel tvrdě pracovat. Po setkání s vírou se stal křesťanem, členem bratrstva karmelitánského škapulíře, katechetou a velkodušně se podílel na evangelizaci Afriky. Záhý proto trpěl pod bičem otrokáře, který mu přivodil tělesnou smrt kolem 20ti let. Umíral v lásce a s příslibem přímluv v nebi za toho, který o jeho smrti rozhodl.

VĚREN KŘESTNÍMU SLIBU

PRACOVAL PRO CÍRKEV V AFRICE

Narodil se kolem roku 1889 v Bokendela v Kongu jako třetí ze čtyř dětí. Rodina patřila k africkému kmeni Boanga. V roce 1905 musel začít pracovat v nedaleké Mbandaki jako dělník na stavbě. Přitom poprvé uslyšel od trapistů o Ježíši. V následujícím roce 6.5. přijal svátost křtu, jméno Isidor a škapulíř Matky Boží z hory Karmel. S velkou horlivostí se začal snažit o mír mezi znepřátelenými kmeny. I přes své mládí se stal mužem dialogu, který navazoval s lidmi odlišných názorů. Hovořil o potřebě lásky, která nehledí na barvu pleti ani na společenské postavení. Působil jako

laický katecheta a křesťanské povolání sloužit s láskou bral s opravdovostí.

Po krátkém pobytu u rodičů, odešel za potřebným výdělkem na obživu k belgičanu Reydersovi, který byl spolumajitelem velkoobchodu s kaučukem a slonovinou. Pracovně se dostal do Ikili, kde ho čekala nejen práce na plantáži, ale i utrpení kvůli víře. Van Cautera, pod kterým pracoval, byl označován jako zuřivý nepřítel křesťanů. Isidorovi zakázal nosit škapulíř, a veřejně ho dal za

jeho nošení zbičovat. Další den Isidor opět začínal práci se škapulířem na krku a spolupracovníkům svědčil o Kristu. Za službu lásky a projevy víry dne 22.4. 1909 mu Cautera škapulíř osobně strhl a nařídil Isidora bičovat s použitím ostrých hřebíků na konci bičů. Údajně mělo jít jen o dvě stě ran, ale kati po čase schválně zapomněli počítat. Až se zdálo, že jim už umírá pod rukama, odtáhli ho do udírny kaučuku, aby tam bez pomoci dotrpěl.

Isidorovo umírání bylo pomalé a bolestné. Rány zhoršovala infekce, ale jeho srdce nepřestávalo žít modlitbou. Prvním lidem, které po čtyřech dnech uviděl, začal mluvit o Ježíšově dobrotě. Ti se zhrozili jeho hlubokých, zhnisaných ran, po kterých mu lezly mouchy. Když za ním přišel zpovědník, Isidor řekl: „*Otče, skutečně žádnou nenávist nepociťuji. Rozkázal, aby mne mučili. Je to jeho věc. Musí vědět, co dělá. Já se za něj budu modlit. Až budu v nebi, hodně za něj budu prosit.*“ A pevně se držel růžence. Jednoho z přátel, ještě před smrtí poprosil, aby při setkání s jeho matkou, misionáři i soudcem řekl, že umíral jako křesťan. Od přátel byl přenesen do domu trapistů v Mbandaki při řece Zair, kde na verandě 15.8. skončil.

Blahořečený byl 24.4. 1994 papežem Janem Pavlem II. v Římě. Zároveň jím byl vyzdvižen jako mladý představitel laického hnutí v Zaire a člověk heroické víry.

Předsevzetí, modlitba:

Zamyslím se nad otázkou věrnosti svému křestnímu slibu a nad využíváním své angažovanosti pro Církev. V čem a jaký podíl Bůh ode mne očekává? Nechci zůstat vlažným a netečným. V tom směru konkretizuji své předsevzetí..

Všemohoucí, věčný Bože, Tys posiloval blahoslaveného Isidora Bakanja, aby neohroženě vydával svědectví o Kristu a věrnost křestnímu slibu zpečetil svou krví; na jeho přímlovu dej i nám sílu, abychom s láskou k Tobě žili věrně ze svátosti křtu a snášeli všechny obtíže, které na nás pro spásu světa dopustíš. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

blah. Terezie /Marie od Kříže/ Manetti

22.4. (nezávazná památka v řádu OCD; martyrologiem je připomínána 23.4.)

Postavení: zakladatelka karmelitánské kongregace

Úmrtí: 1910

Pochází od Florencie v Itálii. Od mládí prožívala a chápala milost síly z modlitby. Zaměřila se na pomoc dětem, zejména sirotkům a učila je životu z víry. Založila kongregaci „Institut sester terciárek od sv. Terezie,“ jejíž počátky spadají do r. 1874 a schválení je datováno r. 1904. Terezie Marie od Kříže vynikala láskou k eucharistii i k opuštěným a chudým lidem. Žila ve sjednocení s Boží vůlí, a v duchovním i tělesném životě radostně a s trpělivostí prožívala tajemství Kříže. Zemřela v 64 letech na zhoubný nádor.

MOUDRÁ A LASKAVÁ ŽENA S DUŠEVNÍ VYVÁŽENOSTÍ

Narodila se 2.3. 1846 na předměstí Florencie v Campi Bisenzio do chudé rodiny jako Terezie Adelajda. Její otec předčasně zemřel, ale rodina žila pravou, povzbuzující zbožností. V době svého dospívání byla dbalá o svoji tělesnou krásu, ale pak jí začalo záležet víc na kráse duchovní. Shromáždila kolem sebe několik kamarádek, s nimiž se začala věnovat vzdělávání malých dětí. Již dříve vynikala organizačním a pedagogickým talentem. V 19ti letech začala uvažovat o povolání k řeholnímu životu. Za vzor si vybrala Terezii od Ježíše z Avily. Motivována jejím životem, celá skupinka vyučujících sester čerpala sílu z modlitby. Přibližně od začátku roku 1872 se dá říci, že tyto sestry začaly vést řeholní život po vzoru

sv. Terezie. Během dvou let se zapsaly do třetího řádu a nastěhovaly se do konventku, který byl jejich prvním sídlem. Jejich duchovním rádcem se trvale stal otec Ernest Jacopozzi a Terezie Manetti zastávala funkci představené. Vzhledem k tomu, že byly třetím řádem žijícím ve světě, Terezie M. zvolila závazky zaměřené na velkou charitativní aktivitu, kterou začaly péči o sirotky. Kontemplativní život nebyl hlavní náplní, ale zdrojem síly k jejich službě.

Svoji komunitu brzy změnilly v „Institut sester terciárek od sv. Terezie,“ přičleněný ke karmelitánskému řádu. Matkou představenou byla Terezie Manetti s novým jménem Marie od Kříže. Pro společný život v konventu začaly být nazývány kongregací již o něco dříve. Díky úspěšné činnosti a růstu se jim v letech 1880-1887 podařilo vybudovat velký konvent s kostelem. Skládat řeholní sliby mohly členky tohoto institutu od roku 1888. Ke schválení řeholního života těchto karmelitek papežem Piem X. došlo v roce 1904.

Sestry již v roce 1902 otevřely svůj druhý dům ve Florencii a v řeholní kapli hned zorganizovala Marie od Kříže nepřetržitou adoraci. Tato generální představená, která zůstala ve své funkci do konce života, je charakterizována podobně jako sv. Terezie z Avily: střízlivá v úsudcích, dbající na to co je k užitku, praktická v činnosti, skvělá organizátorka a současně pohroužená v Bohu. Prožívala mystické stavy a vynikala eucharistickou úctou, ve které čerpala potřebné milosti k životu heroické lásky k těm nejmenším a pohrdaným ve světě.

Podle slov papeže byla nadšená láskou ke Kristu i k duším a mnoho vytrpěla od kritiky po zradu, od utrpení způsobeného nádorem až po strach před temnou nocí víry, který zasáhl nitro její duše.

Brzy po papežském schválení se řádový Institut sester terciárek od sv. Terezie rozšířil v celé Itálii i se zakládáním nových sídel, která byla otevřena i jinde ve světě. První domy byly otevřeny v Sýrii a Palestině. Poněkud později v Libanonu, v Izraeli.

V roce 1908 Terezii Marii od Kříže postihlo bolestivé onemocnění, na které do dvou let zemřela, dokonale odevzdána do Božích rukou. Pověst o její svatosti byla potvrzena mnoha zázraky a r. 1930 započal proces přípravy k blahorečení, během kterého byla zázračně uzdravena benátská sestra. K blahorečení Terezie Manetti od Kříže došlo 19.10. 1986, při návštěvě Jana Pavla II. ve Florencii.

V beatifikační promluvě papež o ní řekl: *„Byla ženou s mateřskou laskavostí a neobyčejnou duševní rovnováhou. Její moudrá slova, její pohled a způsob života dávaly všem natolik světla, útěchy a naděje, že byla ustavičně obklopovaná lidmi z různých stavů i různých hodností. Ti často čekali celé hodiny, aby je přijala v malém konventu pod hradbami v Bisenzii a vyslechli slova víry, která mohou odměnit utrpení a obdařit pokojem.“*

Předsevzetí, modlitba:

Terezie Marie od Kříže učí žít z eucharistie a svěřovat se do Božích rukou. V těchto dvou věcech se budu snažit následovat její příklad, uvědomovat si Boží milosti a projevovat za ně vděčnou lásku.

Bože, úctou k eucharistii jsi blahoslavenou Terezii Marii posiloval na cestě kříže a naplnil s ji mateřskou láskou k maličkým a chudým; na její přímluvu nám dej, abychom i my v síle nebeského pokrmu na sobě s radostným srdcem nesli Kristovo utrpení a skutky lásky připravovali příchod Tvého království. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

sv. Juanita /Terezie od Ježíše de los Andes/ Fernández Solar

13.7. (nezávazná památka v řádu OCarm a závazná památka v řádu OCD;

připomínka v martyrologiu 12.4.)

Postavení: řeholnice OCD

Úmrtí: 1920

Pochází ze Santiaga de Chile. Již v dětství měla mystické zážitky. Byla velmi citová a sportovního založení. Od 15ti let byla přes dva roky na internátu sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. V květnu 1919, vstoupila do kláštera bosých karmelitek v los Andes a přijala jméno Terezie od Ježíše. Obětovala se za hříšníky, kněze a Církev. Po předčasném složení řeholních slibů zemřela na tyfus.

BŮH SÁM STAČÍ

Narodila se 13.7. 1900 v Santiagu de Chile jako čtvrtá ze sedmi dětí Miguela a Lucie Solar. Pokřtěná byla Juana (Jana). Část dětství prožila na statku svého dědečka Eulogia, který byl lékařem. Doma měli rodinnou kapli, kde se večer všichni scházeli k modlitbě růžence. Juana byla v dětství čilá, citlivá a velmi se zajímala o všechno, co mělo spojitost s Pánem Ježíšem a s Pannou Marií. Velmi ráda bývala s bratrem Aloisem s nímž se navíc modlívala růženec.

Kolem šesti let v ní rostlo pouto k Panně Marii jejíž hlas v sobě velice jasně a určitě začala vnímat. Myslela, že je to normální a s nikým o tom nemluvila. Panně Marii se svěřovala s tím, co prožila, ona ji těšila a říkala, co musí dělat, aby se líbila Pánu Ježíši. Od prvního svatého přijímání vnímala i jeho hlas a měla zato, že je to tak u všech, kdo přistupují ke svatému přijímání. Pod jeho vlivem se stala vlídnou a láskyplnou dívkou.

Měla ráda přírodu a sport. U dědečka jezdila na koni, milovala plavání a hrála tenis. V roce 1915 ji rodiče dali do internátu sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Tam si zvykala žít odloučeně od rodiny a dorůstala duchovně. Pod vedením jedné sestry si psala deník.

Rostla v sebepoznání, stále více se otevírala Bohu a uvědomovala si nebezpečnost pýchy, která odděluje od Boha. Umínila si, že bude pokorná, protože bez pokory jsou všechny ostatní ctnosti jen přelud.

Do svého plánu dne si zařadila pobožnost ve vnitřní samotě, aby byla zcela blízko Ježíši a každodenní mši svatou. Usilovala o sebepřemáhání a přinášení obětí. S tím v ní rostla láska a Boží láskou se cítila stále více přitahována. V 15ti letech, 8. prosince, prohlásila, že nechce znát jiného ženicha než Pána Ježíše, kterého miluje z celého srdce a jemuž chce sloužit až do posledního okamžiku svého života. Juana nepodceňovala manželství, věděla o jeho plodnosti i o obětech, které vyžaduje.

Svému bratru Aloisovi napsala, že má v duši neuhasitelnou žízeň po štěstí, že touží milovat něco nekonečného. Nechtěla být míčem vášni nebo okolností života a času. Chtěla milovat neměnitelnou Bytost, Boha, který ji od věčnosti nekonečně miluje. Alois se s jejím rozhodnutím pro řeholní život těžko smířoval.

V dubnu 1916 oznámila své sestře Rebecce: Budu karmelitkou. Koncem roku 1917 se však Juana cítila zcela chladná, bez citu, přepadená velkým vnitřním smutkem, opuštěná od Boha a obklopená hustou temnotou. Pán na ni dopustil tu zkoušku, jako na mnohé jiné. Juana si přečetla Dějiny duše Terezie z Lisieux, spisy Alžběty od Nejsvětější Trojice a díla Terezie z Avily.

V srpnu 1918 opustila internát a do vstupu na Karmel pracovala doma. Domácí práce byly pro ni cennou zkušeností, skrze kterou pochopila, že je možno všude žít podle vůle Boží a že každá životní forma a každý stav vyžaduje četné oběti. V květnu 1919, vstoupila do kláštera bosých karmelitek v los Andes, jsouc naplněna velkou radostí, neboť poznala, že Bůh jí opět dává nalézat pokoj pro její duši. Přijala jméno Terezie od Ježíše de los Andes a prohlásila, že našla nebe na zemi. S nadšením rozjímalala o Nejsvětější Trojici ve své duši jako o nesmírné záplavě světla a ohně... Viděla se před božským majestátem a spojovala se ve chvále se všemi, kteří ho chválí v nebi... Cítila, že našla střed, místo pokoje.

Do svého deníčku jako novicka napsala: „*Nehledám Tábor, ale Kalvárii.*“ Cítila touhu po mučednictví, ale brzy objevila, že mučednictví se nachází i tam, kde žijeme. Přišla na to, že bojovat proti „starému člověku v sobě“, ustavičně přemáhat egoismus, přijímat vnitřní a vnější utrpení a naplňovat cíl karmelitky, totiž vytrvale se modlit, ve skrytu se obětovat za hříšníky, kněze a Církev, je tím, co od ní Bůh očekává.

V roce 1920 během postní doby oznámila sestra Terezie zpovědníkovi, že do měsíce zemře a že chce rozmnožit skutky pokání za hříchy lidstva. Byla vyzvána, aby se zcela odevzdala do rukou Božích. Nikdo nezpozoroval její horečku ani únavu; 2.4. dostala tyfus, 5.4. složila sliby a o týden později odešla na věčnost.

Bylo jí 19 let a 9 měsíců. 11 měsíců byla karmelitkou. V dubnu 1987 ji Jan Pavel II. při své návštěvě Chile prohlásil blahoslavenou a 21. března 1993 svatou.

Při svatořečení ji Jan Pavel II. nazval modelem pro věčné mládí evangelia. Řekl, že nese jasné známky své existence a říká lidem dneška, že v lásce, v adoraci a službě Bohu je růst, radost a plné uskutečnění člověka. Život svaté Terezie nás zve k něžnému umění: Bůh sám stačí... K mládeži promlouvá tato mladá sestra z And o kráse a štěstí, jaké vyzařuje z čistého srdce.

Předsevzetí, modlitba:

Za mládež, aby se nechala oslovit evangeliem, pomodlím se růženec.

Bože, Ty přebýváš v těch, kdo mají čisté srdce; vyslyš naše prosby a na přímluvu svaté Terezie Fernández Solar dej nám svou milost, ať žijeme tak, abychom byli Tvým důstojným příbytkem Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

blah. Teodora /Elie od sv. Klementa/ Fracasso

29.5. (památka v řádu OCD;
připomínka v martyrologiu 25.12.)

Postavení: řeholnice OCD

Úmrtí: 1927

NÁSLEDOVNICE SV. TEREZIE Z LISIEUX

Narodila se 17.1. 1901 v Bari v Itálii. Rodiče Josef Fracasso a Pasqua Cianci jí při sv. křtu dali jméno Teodora a vychovávali ji ve víře. Jako pětiletá měla ve snu vidění krásné Paní, která se procházela mezi liliemi. Matka považovala její sen za pozvání k celibátnímu životu a malá Teodora pak slíbila své Paní ze snu, že se stane řeholnicí.

Rodiče se rozhodli svěřit Teodoru sestrám kláštera Stimmatine, aby získala základní vzdělání s hlubší náboženskou výchovou. Ve třetí třídě se připravovala na první sv. přijímání a poslední noc, před pro ni významným 8. květnem 1911, k ní ve snu promluvila sv. Terezička z Lisieux s příslibem, že se stane řeholnicí jako ona.

Teodora se u sester dál učila v šicí dílně, kde se pracovalo i na výšivkách. Byla členkou dominikánského sdružení blah. Imeldy Lambertini, zaměřeného na eucharistickou úctu a pak i členku společenství sv. Tomáše Akvinského: „Milizia Angelica“. Pro své kamarádky pořádala pravidelné „spolčo“. Společně se modlily, četly evangelium a některé duchovně zaměřené knihy. Mezi nimi Následování Krista, Dějiny duše a mimo tuto Terezčinu autobiografii i jiné životopisy svatých. Své kamarádky vedla k důvěře v Pannu Marii a seznámila je se zbožností prvních sobot.

Její duchovním vůdcem byl dominikán o. Petr Fiorilo. Ten ji dovedl k terciářům svého řádu, kde dostala jméno Anežka a po ročním noviciátu 14.5. 1915 složila řeholní sliby. Po půldruhém roce ji nový zpovědník, jezuita. Sergej Di Gioia, přeměroval na Karmel sv. Josefa v Bari.

Teodora Fracasso do tohoto kláštera vstoupila 8.4. 1920 a ještě téhož roku 24.11. oblékla hábit a přijala jméno sestra Elie od sv. Klementa. Po časných slibech, které složila 4.12. 1921, řekla: „Samotná, u nohou svého ukřižovaného

Pána, dlouho jsem se na něj dívala a v tom pohledu jsem viděla, že to je celý můj život“. Milovala svého Ježíše a za mystického doprovodu sv. Terezky z Lisieux následovala její „malou cestu duchovního dětství“, k níž se cítila povolána.

Na jaře 1923 matka Angelika jmenovala sestru Elii učitelkou vyšívání k chovankám v řádové škole. Byly zde i dcery barona, který si jejich umístění vyjednal u papeže. Elie nedělala rozdílu a se všemi jednala se stejně dobrotivou láskou a laskavostí. Ředitelce, kterou byla sestra Colomba od Nejsv. Svátosti s autoritativní a přísnou povahou, se nelíbila dobrota sestry Elie a po dvou letech ji z této služby vyřadila.

Dne 11.2. 1925 složila sestra Elie od sv. Klementa slavné řeholní sliby. Poté co byla zbavena práce s chovankami, trávila značnou část dne ve své cele, kde při prožívání lásky k Ježíši konala ruční práce. Převorka s ní jednala s laskavou úctou a pro rok 1927 ji jmenovala sakristiánkou. V lednu musela ulehnout se silnou chřipku, která ji značně oslabil. Současně začala mít silné bolesti hlavy, ale v síle lásky je snášela bez léků i bez nářků.

Tři dny před Štědrým dnem jí značně stouply horečky a zhoršovaly další potíže. Lékař, který u ní byl před Božím hodem, konstatoval pravděpodobnost meningitidy nebo encefalitidy a situaci nepovažoval za kritický stav. Ten až ráno zjistili další dva přivolání lékaři, kteří ho označili za beznadějný. V pravé poledne 25.12. odevzdala svou duši Pánu podle své předpovědi: „zemřu v den velkého svátku“. Hned následující den se konal pohřeb a mši sv. při něm celebroidal mons. August Curi, arcibiskup z Bari, za velké účasti věřících.

Za ctihodnou byla prohlášena 11.12. 1987. Zázrak, potřebný pro její blahorečení, byl uznán 19.12. 2005. Její beatifikace se uskutečnila v Bari 18.3. 2006, během eucharistické bohoslužby v katedrále, za předsednictví arcibiskupa Francesco Cacucci z Bari-Bitonto.

blah. Marie Pilar, Terezie a Marie Angeles

24.7.

/Maria a Columna a Sancto Francisco Borgia (Iacoba) Martínez García, Teresia a Iesu Infante (Eusebia) García García et Maria Angela a Sancto Iosepho (Marciana) Voltierra Tordesillas*/

(nezávazná památka v řádu OCD; martyrologiem připomínána téhož dne)

Postavení: mučednice
OCD

Úmrtí: 1936

ŽIVOT A SMRT TŘÍ PANEN JEDINÉHO SNOUBENCE

Všechny tři dnes vzpomínané řeholnice pocházely ze Španělska, kde v Guadalajare vstoupily do kláštera karmelitek svatého Josefa a za občanské války při napadení Republikány přijaly mučednickou smrt.

Marie Pilar od sv. Františka Borgiáše se narodila 30.12. 1877 v Tarazoně u Zaragoza jako jedenácté dítě v rodině Martínezových. Pokřtěná byla Jakuba. V 17ti letech prožila obláčku své sestry Severiny a zatoužila ji následovat. Během dalších čtyř let se starala o ovdovělou matku a bratra, který byl knězem. Ke karmelitkám proto vstoupila až 12.10.1898 a přijala nové jméno Marie Pilar od sv. Františka Borgiáše. Dočasné řeholní sliby složila Guadalajaru 15.10. 1899. Byla fortnýřkou a kostelnicí. Řeholní život prožívala stále plná radostí z vnitřního sjednocení s eucharistickým Ježíšem, v oddanosti a zbožnosti.

V jejím zápisníku zůstalo z rekolekcí v r. 1930 předsevzetí: „*Spojená s Ježíšem, chci konat všechno z lásky k Němu...*“ V zápise z r. 1933 uvedla, že karmelitkou je pro touhu plného sjednocení se s Bohem – být svatou, což doplnila slovy: „*Proto se chci zřeknout všeho, tak jak to Bůh po mne žádá, proto chci Tebe můj Ježíši milovat bez hranic a usilovat o nejintimnější spojení s Tebou, můj Snoubenče. Nic nemůže déle v mém srdci zůstat.*“ Se začátkem občanské války řekla sestrám: „*Když nás povedou na*

mučednickou smrt, půjdeme s našimi sestrami, mučednicemi z Compiégne za zpěvu: Srdce Ježíšovo, kraluj nám!“

Marie Angeles (Andělská) od sv. Josefa se narodila 6.3. 1905 v Getafe u Madridu jako desátá v rodině Valtierryových se jménem Marciana Valtiera Tordesillas. Rodina vynikala zbožností, což se projevilo i čtyřmi řeholními povolání. Mimo Marciany se později dočkal mučednické koruny i její bratr Celestýn z řádu piaristů. Marciana měla velký příklad ve své starší sestře, která byla i její mateřskou důvěrnicí. Už v mládí, než její sestra odešla do kláštera, se jí svěřila, že touží obětovat Bohu svůj život jako karmelitka. Pak ji v tomto rozhodnutí utvrdila četba knížky „Dějiny duše“. Mezi tím byla aktivním laikem ve své farnosti. Podílela se na činnosti v charitativní i misijní činnosti a též byla horlivým spolupracovníkem zakladatele Mariánského chóru.

Vstup do guadalajarského kláštera jí byl umožněn 14.7. 1929 a 21.1. 1930 složila řeholní sliby s přijetím hábitu a nového jména. Skládání slavných slibů se dočkala na den přesně po čtyřech letech. Vynikala jako smiřitelka s uměním utlumovat nedorozumění a v pracovitosti. Svůj život obětovala za obrácení hříšníků, snívající o mučednictví. Bez vědomí brzké budoucnosti, krátce před koncem života, se s obsahem snů svěřila představené.

Terezie od Dítěte Ježíše a od sv. Jana od Kříže se narodila 5.3. 1909 v Mochales jako dcera obchodníka Garcíi se jménem Eusébie Garcia y Garcia. Od sedmi let se o její vzdělání i výchovu staral matčin bratr Florentin Gracia, který byl kanovníkem s působností na faře v Siugenze. Eusébie u něj několikrát přečetla „Dějiny duše“ a zatoužila jít ve šlépějích Terezičky. Po zkušební dvouleté době byla do karmelitánského kláštera v Guadalajaře přijata již v 16ti letech, 2.5. 1925 a 4.11. přijala své nové jméno. Byla přesvědčena, že láska rodí lásku, proto si zvolila heslo: „Za lásku se odplácí láskou“. A jednou důvěrně pronesla, že touží být „mravencem lásky“. Svě prvořadé předsevzetí vyjádřila slovy: „Na věky chci chválit Boží milosrdenství.“

Věčné sliby složila 6.3. 1930. Vynikala ve ctnostech lásky, věrnosti a pokory, které byly její hnací silou. S počátkem války začala celým srdcem prosit Boha o vytrvalost a toužila po zařazení mezi mučedníky.

Počátky krize ve Španělsku začaly být citelné začátkem roku 1936, když vláda Lidové fronty vyhrála volby a zavedla silný proticírkevní režim. V červenci, po vraždě Calva Sotela, došlo ke vzpouře ve vojenských posádkách. Vedle vlády Republikánů, v jejímž čele byl Fr. Largo Caballero, přezdívaný „španělský Lenin“, se vytvořila v Burgosu druhá vláda monarchistická, podporovaná katolíky a Německem. Z nepřátelství těchto dvou vládních stran vznikla občanská válka, která přinesla smrt pro 6.832 osob duchovního povolání a dalšího půl miliónu lidí.

Večer 22. července, když Republikáni z Madridu a Alcalá de Henares zaútočili s bombardéry na město Guadalajaru, všech 13 karmelitek se v civilním oděvu vydalo hledat náhradní přístřeší do ulice Tenente Figueroa. Jejich klášter se komunisté chystali vypálit. Část sester se ubytovala v hotelu Iberia a část jich v téže ulici našla příhodnější penzion. Do toho se v dalším dnu snažily přestěhovat i sestry z hotelu. Nebylo však dostatek místa. Na návrh Terezie se chtěly Marie Pilar a Marie Angeles ukrýt u rodiny v ulici Francisca Cuesta č.5. Terezie šla s nimi a cestou byly v autě jedoucí milicionářkou odhaleny jako řeholnice. Milicionářka vojáky vedle sebe hned vyzvala ke střelbě.

Marie Angeles dostihla domu č. 5, ale u zvonku ji zasáhlo několik výstřelů, které však minuly druhé dvě řeholnice. V agonii ji ještě zvládly odnést, ale už jí nebylo pomoci. Při vyjití z průchodu byla zasažena dávkou ze samopalů Marie Pilar. Skácela se a proto, že šeptala modlitby, dostala další dávku a nenávistné bodnutí bajonetem. Vydržela ještě přenášení a dopravu až do nemocnice, kde však skonala po slovech: „Pane, odpusť jim, neboť nevědí, co dělají.“

Nejmladší a nejrychlejší sestra Terezie se snažila uniknout do hotelu Palace. U vchodu ji chytil boxer Palero a tváříc se jako její ochránce jí s nekalým úmyslem vedl od milicionářů ke hřbitovu. Jeho soudruzi je dostihli a začali sestru Terezii nutit, aby volala „Ať žije komunismus, ať žije Emanuel Azaña!“ Místo toho však zvolala: „Ať žije Kristus Král!“ Za ta slova ji ihned zastřelili.

Klášter sv. Josefa byl znovu otevřen v březnu 1941 a ostatky tří spolusester a mučednic byly přeneseny do jeho kaple. Jan Pavel II. je 29.3. 1982 blahorečil.

Předsevzetí, modlitba:

V rodinách dnešních světic vynikala zralost víry jednotlivých členů, kterou papež při blahorečení označil jako mimořádně důležitou. Podobně vzájemné porozumění, poslání pokoje a smíření. Tyto hodnoty budu vyprošovat současným rodinám.

Bože, sílo slabých, Ty jsi podivuhodně posiloval blahoslavené panny: Marii Pilar, Terezii a Marii Angeles v jejich mučednictví; na přímluvu těchto blahoslavených mučednic, které radostně prolily svou krev pro Krista Krále, uděl i nám milost, abychom Tobě a Tvé církvi zůstali věrni až do smrti. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

blah. Marie /Mercedes/ Prat

24.7. (nezávazná památka v řádu OCD; martyrologiem připomínána téhož dne)

Postavení: panna a mučednice OCD

Úmrtí: 1936

VZOR LÁSKY A ODPOUŠTĚNÍ

Narodila se 6.3. 1880 v Barceloně. V mládí jí zemřeli oba rodiče a její bratr odešel do semináře a stal se knězem. Marie našla útočiště u karmelitek v Tortose do jejichž řádu vstoupila jako postulanka 1.3. 1906. S řeholním jménem Mercedes od Srdce Ježíšova složila sliby 10.3. 1907.

Protože již dříve v nedělní školce prokázala vlohy pedagoga, byla po slibech posílána do různých škol řádové provincie. V Barceloně byla zástupkyní představené a spoluredaktorkou pedagogického časopisu „Ježíš Učitel.“

Podle slov papeže Jana Pavla II. „Z velké lásky k Bohu a bližním působila aktivní katecheze. Víc než moudrostí se vyznačovala statečností, když šla vstříc nebezpečí a snášela pronásledování.“

V barcelonském klášteře San Gervasio ji r.1936 zastihla španělská občanská válka. Se spolusestrami musela klášter opustit a byla přijata do jednoho soukromého domu, v němž ji o něco později dopadli revolucionáři. Při výslechu se k jejich podezření hrdinně přiznala, že je karmelitkou a dala najevo hrdost na své spojení s Kristem. Následovalo věznění, při němž se setkala s dalšími sestrami i s jedním knězem. Červení gardisté se několikrát bavili fingováním jejího zastřelení. V ulici Rebassada do ní začali 22.7. střílet doopravdy. Těžce zraněnou ji nechali ležet za pražícího slunce na dlažbě ulice vychutnávající jejího utrpení. Po celou dobu, než ho druhého dne ukončil jeden strážník se Mercedes modlila prokazující svoji lásku k bližním s velkodušným odpuštěním těm, kteří do ní stříleli. Zastřelené tam byly i další sestry. S Mercedes byla při střelbě zároveň zraněna i sestra Jáchyma Miguel, která přežila a později vystupovala jako svědek mučednické smrti Mercedes. Ta byla blahorečená mezi jedenácti španělskými mučedníky papežem Janem Pavlem II. 24.4. 1990 v Římě.

Předsevzetí, modlitba:

Evangelium často připomíná nutnost odpouštět. V modlitbě „Otče náš“ prosím o odpuštění vin, které jsou překážkou mého vztahu s Bohem a spojení s ním. Nevyhnutelnou potřebu svého odpouštění si připomínám v dodatku prosby – „jako i my odpouštíme“. Ale jsem vždy schopen odpustit svým viníkům? Tu milost si začnu vyprošovat ještě dnes.

Bože, pomáhej nám, ať následujeme zářný příklad statečnosti, lásky a odpuštění blahoslavené Mercedes, jejíž mučednickou korunu oslavujeme, a dej, abychom měli užitek z toho, co ona získala svými zásluhami. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

blah. Elvíra /Marie Sagrario od sv. Aloise/ Moragas Cantarero

16.8. (nezávazná památka v řádu OCD; martyrologiem připomínána 15.8.)

Postavení: mučednice OCD

Úmrtí: 1936

Pocházela ze španělské diecéze Toledo. Stala se farmaceutkou a v prosinci 1915 novickou bosých karmelitek. Po čtyřech letech složila věčné sliby. Vynikala ctnostmi i organizačními schopnostmi. Dvakrát se stala představenou. V bouřlivém roce 1936 dožrála jako oběť pro Krista a za jeho bratry, kterým se od Něho naučila sloužit. S dostatkem odvahy čelila vyzrazení a chránila kněze i přátele. Proto byla v Padrero de San Isidro zastřelena.

Patronka: lékárníků

MAGISTRA, ODVÁŽNOU A VĚRNOU MATKOU V KARMELU

Narodila se 8.1. 1881 v Lillo, nacházejícím se východně od Toleda ve Španělsku, jako Elvíra Moragas Cantarero. Měla o dva roky starší sestru, která již v 11ti letech zemřela a dalším sourozencem byl mladší Richard. Když bylo Elvíře 5 let, rodina se přestěhovala do Madridu. Otec byl lékárník a stal se dodavatelem léků pro královský dvůr. Elvíře se od něj dostalo výchovy i vzdělání v humanistickém duchu. Navštěvovala katolickou školu Mercedarie di San Fernando v Madridu a úspěšně absolvovala Istitut Cardenal Cisneros. Poté se přihlásila na Farmaceutickou fakultu madridské univerzity, kde byla jedinou ženou mezi více jak 80ti studenty a dosahovala nejlepších výsledků. Od promoce pracovala v otcově lékárně, kterou po jeho smrti v r. 1909 převzala.

Vynikala organizačními schopnostmi, pečlivostí a srdečnou laskavostí. Sobota byla v lékárně dnem pro chudé, kdy se v ní rozdávaly almužny a nejpotřebnější léky zdarma. Elvíra také pečovala o nebohé rodiny na periférii města, ve čtvrtích, kterým se ostatní vyhýbali. Její angažovanost měla původ v hluboké víře a křesťanské lásce. Poté, co její bratr Richard ukončil farmaceutická studia, předala mu lékárnu. Po poradě s duchovním rádcem vstoupila v červnu 1915 do karmelitánského kláštera sv. Anny a sv. Josefa, kam ji srdce už dlouho táhlo.

V konventu bosých karmelitek 21.12. začala noviciát, přijala hábit a jméno Marie Sagrario od sv. Aloise Gonzagy. Po roce o vánocích 1916 složila časné sliby a věčnými sliby se slavnostně zavázala 6.1. 1920.

V konventu s horlivostí osvědčovala lásku a strhávala spolusestry k dokonalejšímu životu. Pro její ctnosti, schopnosti a nasazení byla zvolena převorkou. Poprvé jí byla v letech 1927-30. Byla dbalá o duchovní život sester, jejich sebevědomí a zdraví těla i duše. Vnášela do společného života zvláštní radost. Byla mystičkou i realistkou, která dotáhla užitečné změny.

Podruhé byla matkou představenou od 1.7.1936, tedy po šesti letech, v nichž byla magistrou noviciek a vystřídala i službu vrátné na fortně. Vždy s dobrou náladou sloužila Bohu i lidem.

V době jejího zvolení začala španělská občanská válka, která po tři léta barvila národ krví a jen mezi řeholními osobami je uváděno na 7300 obětí. V Madridu se občanská válka prudce rozhořela 18.7. a o dva dny později lůza zaútočila na klášter. Sestry se dostaly do vězení, byly předvedeny na hlavní bezpečnostní úřad a za několik dní propuštěny. Přes velké riziko se však

rozhodly zůstat ve městě a pomáhat dalším řeholnicím, které se v něm ukrývaly. Matka Marie Sagrario se zodpovědností představené vyzývala své sestry k odevzdanosti do Boží vůle, v jejímž důsledku se odráží láska. Měla možnost zmizet z Madridu se svým bratrem, ale odmítla ji využít, aby zůstala na blízku svým sestrám. Tři týdny strávila v rodině spolusestry, až ji tam 14.7. dopadli červení milicionáři a odvěkli do republikánského vězení na Marqués del Riscal, které bylo proslulé krutostmi. Tvrdými výslechy a znevažováním se ji marně pokoušeli zlomit. Vůbec neodpovídala, jen napsala na lístek: „Viva Cristo Re”. Druhý den ráno, o svátku Nanebevzetí P. Marie, po převezení do Padrera de San Isidro byla zastřelena.

Proces pro její beatifikaci začal v Madridu r. 1962 a byl dovršen v Římě 10.5. 1998 slavnostním vyhlášením za blahoslavenou, ústy papeže Jana Pavla II.

Předsevzetí, modlitba:

Jako blahoslavená magistra a karmelitka Marie Sacrario, se od Ježíše budu učit odvaze a lásce, které prokázal přijetím utrpení za naši spásu i službě a pokoře, o kterých svědčí jeho život až po mytí nohou apoštolů a způsob smrti. Mým prvním krokem bude uchovávání jeho skutků ve svém srdci.

Bože, pomáhej nám, ať následujeme zárný příklad statečnosti a čistoty blahoslavené Marie Sacrario Moragas, jejíž výroční památku si s radostí připomínáme, a dej, aby se jí dostalo slávy svatořečení a nám užitku z toho, co ona získala svými zásluhami. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

blah. Marie /Terezie od svatého Josefa/ Tauscher

20.9. (nezávazná památka v řádu OCD; martyrologiem připomínána téhož dne)

Postavení: zakladatelka kongregace Srdce Ježíšova (OCD)

Úmrtí: 1938

Narodila se 19.6. 1855 v Žandově na území dnešního Polska jako dcera evangelického superintendenta v Berlíně. Pokřtěná byla 24.7. jménem Anna Marie.

V roce 1862 se rodina zřejmě přestěhovala do Arnswaldu, kde se také narodily Líza a Magdaléna. Po třech letech se všichni stěhovali do Berlína, kde

Marie ze zdravotních důvodů přerušila školu. V roce 1870 rodiče ji a Lízu poslali studovat na Moravu. Už v té době prý Marie v sobě objevovala první známky řeholního povolání.

Léto 1873 trávila u dědečka a babičky, dostala i nabídku k sňatku, kterou rázně zamítla. V dalším roce Marii zemřela matka a ona měla převzít starost o rodinu. Ke katolické víře konvertovala v 33 letech, roku 1888 v Kolíně. Zde v kostele svatých apoštolů 30.10. složila profesní vyznání víry s odhodláním oddat se zcela Bohu.

Začala se věnovat chudým a opuštěným dětem, zejména sirotkům. Dne 2.8. 1891 založila pro ně v Berlíně domov a pak též domov pro bezdomovce. V její činnosti jí od r. 1893 pomáhaly družky stejného smýšlení, s nimi vytvořila komunitu, pro kterou, po přečtení životopisu sv. Terezie od Ježíše, zvolila spiritualitu Karmelu. Pod vedením Marie začalo toto společenství žít podle Tereziiných bosých karmelitek a r. 1897 se přihlásilo pod generalitu tohoto řádu. V roce 1899 Marie přeložila centrální sídlo společenství do holandského Sittardu, kde je ve stejné době zaznamenán první noviciát. Marie zde dostala jméno Marie Terezie od sv. Josefa.

V roce 1903 vykonala první cestu do Říma a v dalším roce tam byla u papeže Pia X. kvůli svému Karmelu znovu. Získala pro něj církevní schválení a následně se její dílo rozšířilo po celé Evropě. V r. 1912 i do Ameriky. Po schválení se sídlem stala Rocca di Papa v blízkosti Říma.

Matka Marie Tereza od svatého Josefa zemřela 20.9. 1938 u Sittard, v Holandsku. Titul ctihodná dostala od papeže Jana Pavla II. 20.12 2002. V roce 2005 (19.12.) došlo k potřebnému zázraku pro blahořečení, které se pak slavnostně uskutečnilo 13.5. 2006 v katedrále v Roermond v Nizozemí.

služebnice Boží Anna Marie Zelíková

(je na ní pouze vzpomínáno v den smrti 11.9. pro její život, který obětovala na smír za hříchy potratů v naší zemi)

Postavení: terciárka Karmelu

Úmrtí: 1941

Význam její oběti spočívá nejen v úsilí o potřebnou ochranu nenarozených, kterých se chtějí jejich matky zbavit, ale jde i o potřebu smíru za velmi těžký hřích potratu. Ten se vztahuje na všechny, kteří mu napomáhají a dopadá na ně kanonický trest exkomunikace. Na druhém místě je vzorem pro mládež směřovanou heslem „Nevaž se, odvaž se!“ Jedině vazba na Boha a ctnostný život ve spolupráci s jeho milostí mohou stavět hráz každému zlu.

Mladým ve světě, kde hřích ničí víru, lásku i mravní čistotu, je zapotřebí vzorů svatosti. U Služebnice Boží Anny Zelíkové, která zemřela s pověstí svatosti, zatím probíhá šetření heroického stupně jejich ctností a k povýšení beatifikací mohou přispět i vyprošené zázraky na její přímluvu.

DOBROVOLNÁ OBĚŤ LÁSKY A SMÍRU ZA DUŠE

Narodila se 19. 7. 1924 v Napajedlích na Moravě jako prvorozená dcera rolníka Aloise Zelíka a Anny (roz. Jirsáková). O osm dní později byla pokřtěna jménem Anna Františka. Za tři roky jí přibyla sestra Marie. Tehdy maminku postihla vážná choroba, avšak podivuhodně se uzdravila. Anička pak během dvou let dvakrát vyvázla z nebezpečí smrti.

Na její náboženskou výchovu měly vliv blízké řeholní sestry svatého Kříže. V necelých 9ti letech 25.5. prožila první sv. přijímání. V 11ti byla poprvé na exerciciích a tajně začala přinášet drobné oběti. Stala se oblíbenou a využívala toho k apoštolátu.

O prázdninách r. 1937, po druhé třídě měšťanské školy u sester sv. Kříže (v ústavu „Ludmila“), se s kamarádkou denně účastnila mše svaté a modlila růženec. Na začátku 3. třídy založila eucharistický kroužek. V listopadu písemně požádala o. Zavadila o duchovní vedení. Důvodem byla její touha po utrpení i po řeholním životě v karmelitánském řádu, ač jí bylo teprve 13 let. V tom věku Ježíše prosila: „Učiň mne neznámou světu. Jak je krásné zůstat skryta, nepochopena; jen Ty víš, jak jsem šťastna, že smím i tělesně trpět. Jen mě nech skryté a mnoho. Mým úkolem na zemi je trpět a obětovat se za duše a za kněze.“

V polovině března 1938 svému duchovnímu rádcí napsala: „*Snad brzy zemřu. Smrti se nebojím, pak již budu zcela náležet Jemu.*“

Na Zelený čtvrtek, 14.4., nechtěně vyslechla příbuznou hovořící s její maminkou o umělém potratu. Maminčina reakce se slovy o hříchu proti nebi, o zabití nenarozeného, vedly u Aničky k rozhodnutí usmiřovat tyto hrozné hříchy. Chtěla dát vše. Druhý den o velkém pátku proto Ježíši nabídla krev za krev, život za život. Svůj život na usmíření za hřích záměrného potratu. Jako odpověď na její rozhodnutí ji po chvíli u Božího hrobu zachvátil kašel a přidržžený kapesník u úst nesl stopy krve. Anička to pochopila jako přijetí nabídky a svěřila se své blízké řeholnici Květě Hradečné.

V červnu r. 1938 na Velehradě přijala svátost biřmování a v témže měsíci měla vidění sv. Terezie z Lisieux. O Božím Těle zatoužila být „Ježíšovou monstrancí“. S koncem měsíce ukončila ze zdravotních důvodů i školní docházku. Měla dvě velké touhy: zcela se obětovat a být karmelitkou.

Tak jako blah. Hyacinta z Fatimy, vyhledávala a vymýšlela drobné oběti. V srpnu např. nosila v botě 3 kamínky k počtě Nejsvětější Trojice.

V září, o svátku Narození Panny Marie, se na Svatém Hostýně zasvětila Panně Marii se slibem čistoty na jeden rok. V polovině měsíce se domnívala, že brzy zemře, a děkovala za tak velkou milost.

O svátku Všech svatých si začala psát duchovní deník a další měsíc na svátek Neposkvrněného Početí P. Marie byla přijata do Mariánské družiny. V době vánoc se rozhodla, že když nemůže do kláštera, začne doma žít jako v klášteře, podle vlastních řeholních pravidel.

Po oslavě Nového roku jí začal kašel a chrlení krve. Na začátku února 1939 byla však schopna osmidenních soukromých exercicií. V dubnu dostala první dopis od duchovního vůdce, pozdějšího biskupa ThDr. Josefa Hloucha.

V srpnu na ni dolehla velká duševní opuštěnost a přidala se roztržitost v modlitbách. Se souhlasem ThDr. Josefa Hloucha 8. 9. 1939 složila na Svatém Hostýně doživotní slib čistoty. Podle vyprávění sestry Ludmily Tichopádové, kolem 11.9.1939 Anička sdělila rodičům, že se obětovala a to na smír za hřích potratů. Tělesná nemoc jí přinášela velké utrpení. Ona se však nepřestávala řídit heslem: „*Chci dát Ježíši všechno.*“ Lékaři se v roce 1939 vzdali naděje, že by při současném stavu její tuberkulózy mohla být naděje na udržení při životě.

V lednu 1940 prožívala pocity opuštěnosti a společnost druhých jí byla víc než nepříjemná. V únoru zasvětila první čtvrtky eucharistickému Ježíši. Svatý týden prožila s horečkou a vzpomínala na své obětování před dvěma roky. Její zdravotní stav byl kolísavý.

Když v srpnu 1940 Anička viděla, že se již na Karmel nedostane, rozhodla se ke slibu poslušnosti své „řehole“ a rodičů.

V následujícím měsíci odložila křížek, zlatý řetízek a hodinky na znamení, že se vzdává veškerého majetku volíce si chudobu. Chtěla být něčím, co každý může použít. ThDr. Hlouch to nazval soukromou obláčkou a 9.10. dal Aničce řeholní jméno sestra Marie od svátostného Srdce Ježíšova.

Od 30.11. 1940 do 27.3. 1941 byla stále upoutána na lůžko a 2x týdně jí kněz nosil sv. přijímání. V polovině ledna jí vystoupila horečka nad 40 °C a dostala dovolení složit sliby. Sliby: chudoby, poslušnosti a lásky složila 7. února. Dne 18.2. 1941 ji přijal do III. řádu P. Schroller CSsR. Teprve 9.4. mohla být po 4 měsících zase přítomna mše svaté. V květnu uvedla: „*Už nemohu rozjímat, ani číst, jen milovat Ježíše, vidět Ho v každém, s vděčnou radostí trpět.*“

Na 2.6. byla připravena slavnost obláčky. V první polovině července jí horečky zase přesáhly 40 °C a vážila jen 46 kg. Také jí onemocněla maminka a sama přijala svátost pomazání nemocných.

Odpoledne 10.9. ještě byla fotografována zářící štěstím a oficiálně složila profesní sliby. Následující den o páté hodině ranní zemřela ve věku 17ti let. Její poslední slova byla: „*Všechno je tak krásné, nechtěla bych s nikým měnit. Miluji Ježíše, mám ho tolik ráda.*“

Pohřbena byla 13.9. 1941 v Napajedlích poblíž Otrokovic. Náhrobní deska připomíná její slova: „*Nelituji, že jsem se obětovala. ...Nechtěla bych s nikým měnit.*“

Předsevzetí, modlitba:

Nebudu lhostejný ke zlu násilných potratů v naší zemi, ale rozhodnu se v čem mohu k ochraně nejneopatrnějších přispět. Jednou z možností je i modlitební akce „Krucíáta“.

Modlitba o zázraky na přímluvu Aničky Zelíkové

Všemohoucí věčný Bože, oslav milostivě zázraky Aničku Zelíkovou, svou věrnou služebnici, vzor odevzdanosti do Tvé vůle, pokornou oběť lásky - a smíru za duše! Vyslyš dobrotivě naše prosby i prosby všech, kdož se k ní s důvěrou o pomoc utíkají, aby tím jistěji za jejím příkladem spěli k Tobě, jenž žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Otče náš, Zdravas Maria, případně růženec. Ježíši, Maria, Josefe, miluji vás, zachraňte duše!
(*Církevně schváleno*)

V roce 2001 byla olomouckým arcibiskupstvím u příležitosti 60. výročí smrti Aničky Zelíkové vydána oficiální nověna. Úcta je doporučovaná, ale jen soukromá.

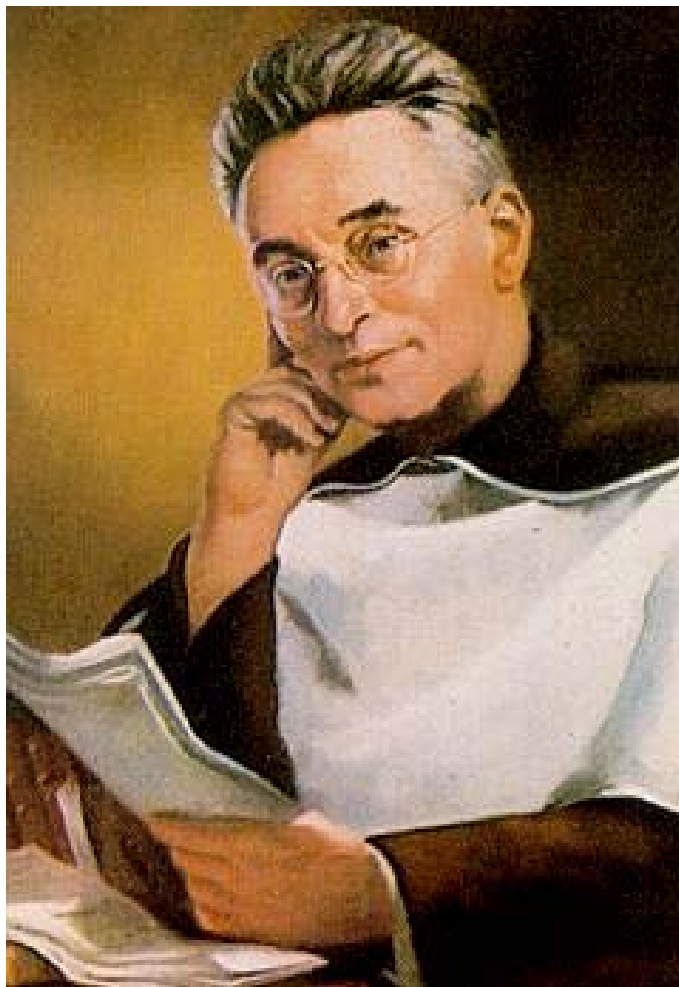
blah. Titus Brandsma

28.7. (nezávazná památka v řádu OCarm, martyrologiem připomínán **26.7.**)

Postavení: kněz, mučedník
OCarm

Úmrtí: 1942

Pocházel z Fríska v Nizozemí. V 17ti letech při vstupu do karmelitánského řádu změnil jméno Siard za Titus. Kněžské svěcení přijal ve 24 letech a po doktorátu filosofie, dosaženém v Římě, působil jako profesor v Oss. Později se stal rektorem v Nejmeegen. Motivován Pannou Marií k láskyplné službě bližním, s horlivostí pracoval na různých duchovních polích. Nejvíce vynikla jeho angažovanost v oblasti katolického tisku, což bylo také jedním z důvodů jeho mučednické smrti.

DOKTOR, KTERÝ NOSIL „KARMEL“ V SRDCI

Narodil se 23.2. 1881 v osadě Ugoklooster u Bollswardu ve Frísku na území Holandska. Pokřtěn byl Siard. Měl pět sourozenců, z nichž čtyři si později zvolili řeholní povolání. Siard již jako dítě lnul láskou k Panně Marii a jako student františkánského gymnázia v Megene u Nejmeegen toužil po zasvěceném životě v její službě. Proto v 17ti letech vstoupil do karmelitánského kláštera v Boxmeeru, kde přijal nové jméno Titus. Studium teologie začal v Zenderen a po roce pokračoval v Oss, ležícím jižně od Nejmeegen. Roku 1905 přijal kněžské svěcení a pak v dalším studiu pokračoval na Gregoriánské universitě v Římě. Odtud se po dosažení doktorátu v r. 1909 vrátil do Oss, kde ve vyšší řádové škole ve funkci docenta po 15 let přednášel.

Své karmelitánské povolání žil důsledně, s horlivostí a láskou. Sílu pro množství svých aktivit i vnitřní klid, který z něj vyzařoval navenek, čerpal při adoraci před svatostánkem. Významnou roli v jeho životě hrála zásada, které učil ostatní bratry a studenty: „*Každá práce musí být poznamenána pečetí lásky k Ježíši.*“

O druhém motivačním předsevzetí mluvil takto: „*My, karmelitáni musíme být druhou Marií, druhou Bohorodičkou. Také v nás se musí rodit Bůh. Jako Marii vedla přítomnost Boha k pokorné a láskyplné službě bližním, podobně i naše spojení s Bohem se musí odrážet ve skutcích bliženské lásky.*“

Vedle svého poslání na karmelitánské škole a konání dalších přednášek na duchovní i sociální téma, zabýval se evangelizací skrze sdělovací prostředky, zejména novinářskou činností. Byl zakladatelem časopisu s mariánským zaměřením a šéfredaktorem místních novin. Založil veřejnou knihovnu. Postaral se o vydání celého díla sv. Terezie z Avily v holandštině. Shromáždil 16000 fotokopii středověkých duchovních textů. Mezi jeho další aktivity patřilo i organizování kongresu, zaměřeného na bádání v této oblasti teologie. Také konference a misijní výstavy i členství ve vědeckých komisích a výborech.

Po otevření katolické university v Nejmeegen zde přednášel dějiny středověké filosofie a mystiky. Od r. 1932 byl jejím rektorem.

Od mládí byl Titus po tělesné stránce slabší, později zápasil s žaludeční chorobou. Dvakrát byl kvůli ní nucen delší dobu trávit delší dobu na lůžku, přesto nenaříkal, ač ho přerušení činnosti muselo dost sužovat. Základem všeho byl pro něj život z víry a proto i za ztížených podmínek měl dobrou náladu, humor a srdce otevřené k pomoci druhým. Podílel se na redigování holandské katolické encyklopedie a arcibiskup z Utrechtu ho jmenoval církevním asistentem pro vydávání všech katolických časopisů v zemi.

Otec Titus Brandsma od roku 1934 neohroženě vystupoval proti fašistické ideologii. Často upozorňoval na vzrůstající nebezpečí národně-socialistického hnutí. Když rozkazem nacistů byly do služeb tohoto hnutí postaveny i katolické spolky, biskupové vydali pro katolíky zákaz členství v těchto organizacích. Otec Titus měl za úkol sdělit to redaktorům katolického tisku. V prosinci 1941 se v redakcích katolických novin sešlo nařízení uveřejnit inzerát, vyzývající ke vstupu do nacistických organizací, s Titovým listem, upozorňujícím, že z morálních důvodů takový inzerát nemohou vytisknout. List ředitele katolických novin a časopisů povzbuzoval a vyzýval i k boji proti smrtonosné ideologii. Proto byl Titus gestapem 19.1. 1942 zatčen a uvězněn v Scheveningenu (dnes předměstí Gravenhagu). Při výsleších bránil postavení církve a odhaloval falešné základy fašismu. V březnu byl přemístěn do koncentračního tábora Amersfoort u Hilversumu. Tam měl ještě dost sil k povzbuzení a službě spoluvězňům, které smířoval s Bohem a snažil se jim ulehčit jejich trápení vyprávěním zábavných příběhů. Psal si také deník, udělal si oltářík a čas o samotě prožíval v radosti vyvěrající z ponoření se do Boží přítomnosti. Byl mužem, který si uměl pravý „Karmel“ vytvořit všude, protože ho nosil v srdci.

Cesta do Dachau vedla ještě přes zastávku v Scheveningenu a věznici v Kleveri. Do vyhlazovacího tábora Dachau dorazil 19.6. 1942 v dobytčím vagonu. Po obdržení pruhované blůzy s číslem 30492 byl zařazen na polní práce ve vzdálenosti dvou kilometrů od vězeňského bloku. Od německých kněží, kteří mohli na bloku 26 sloužit mši svatou, tajně dostával konsekrované hostie, které ukrýval v pouzdře na brýle. Po práci se ještě snažil poskytovat duchovní službu spoluvězňům a modlit se růženec. Již v půli července však byl na konci sil. Na nemocniční blok revír byl přestěhován 17.7. a jeho tělo mělo lékařům sloužit k pokusům. Po injekci s fenolovou kyselinou zemřel 26.7. ve 14 hodin. O tři dny později byl spálen a pro příbuzné byla na oznámení jako příčina smrti uvedena střevní infekce.

Svůj růženec před smrtí zanechal ošetřovatelce, která měla za úkol aplikaci injekce. Jelikož se neuměla modlit, naučil ji na zrnkách místo celého Zdrávas říkat jen: „Pros za nás hříšné!“ Výsledek byl, že se vrátila k víře.

Papež Jan Pavel II. Tita Brandsmu blahorečil 3.11. 1985

Předsevzetí, modlitba:

Svůj vztah k Panně Marii budu utvrzovat úsilím o následování její pokorné a láskyplné služby s přijímáním Boží vůle. Vše z lásky k Ježíši!

Všemohoucí a milosrdný Bože, Tys dal blahoslavenému Titovi Brandsmovi sílu snášet útrapy věznění s láskou a službou druhým až po vydání života za spravedlnost; pomáhej i nám, kteří dnes slavíme jeho památku, abychom pod Tvou ochranou obstáli v každém nebezpečí. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

sv. Terezie Benedikta od Kříže /Edita Stein/

9.8. (dřívější řádová památka je v Evropě změněna na svátek a stejně slavena i podle martyrologia)

Postavení: řeholnice a mučednice OCarm

Úmrtí: 1942

Pocházela z Breslau. Ve 14ti letech opustila víru židovských rodičů. Studovala na dvou universitách a dosáhla doktorátu z filosofie. Pak prošla konverzí a po sv. křtu v r. 1922 učila asi 10 let u dominikánek při klášteře sv. Magdalény. V roce 1934 vstoupila ke karmelitkám v Kolíně-Lindenthalu, kde 15.4.1938 složila sliby. Z důvodu pronásledování židů v Německu, odešla na konci roku 1938 do holandského kláštera v Echtu. Odtud byla gestapem hrubým způsobem dopravena do plynové komory koncentračního tábora v Osvětimi-Březince, kde svůj život i se sestrou odevzdala Bohu jako oběť za svůj lid.

Atributy: *karmelitka se žlutou hvězdou*

Patron: Evropy

TEREZIE BLAHOSLAVENÁ KŘÍŽEM - PRO DOBRO NÁRODA

Narodila se 12.10. 1891 do velmi početné židovské rodiny v Breslau (- Vratislav, nyní Wroclaw v Polsku, v té době německá část Slezska). Byla jedenáctým dítětem Augusty a Sigfrida Steina. Čtyři nejstarší děti však zemřely a když Editě ve věku dvou let zemřel otec, zůstala matka se sedmi dětmi a zadluženým dřevařským podnikem. S energií jí vlastní se ho ujala a i přes nevelké zisky byla k chudým velmi štedrá. Podnik vytáhla z dluhů a vedle dobré výchovy svým dětem zajistila i vzdělání. Byla věrná zásadám židovské víry. Edita ale tuto víru již ve 14ti letech začala odmítat a do 30ti let setrvala v nevěře. Byla velmi inteligentní a nadaná. Vzhledem k její touze po pravdě, není na místě celé ono období označovat za život ateistky.

Jako středoškolačka byla charakterizována jako skromná bez snahy vynikat. K vysokoškolskému studiu si zvolila germanistiku, dějiny a psychologii. Později ji zaujal nový filosofický směr profesora Edmunda Husserla, v němž šlo o tzv. čiré podstaty jevů při popisné metodě zkoumání vývoje lidského vědomí – filosofický obor fenomenologie. Edita, hnána touhou po poznání, nespokojila se s kvalifikací středoškolské učitelky, ale rozhodla se pro universitu v Göttingen. Roku 1913 se stala Husserlovou studentkou a později asistentkou, která pracovala na uspořádání a zpracování jeho rukopisů pro vědeckou publikaci. V roce 1916 dosáhla doktorátu z filosofie. Vynikla jako myslitel při vydávání svých prací z fenomenologie. V roce 1919 se ucházela o místo

profesorky ve Freiburgu, kde dříve sama studovala.

Křesťanské obzory začal Editě otvírat vliv filosofa Maxe Schelera, který označila za první styk s jí neznámým světem. Určitý popud pro hledání podstaty věcí a Bytí až k celkovému pohledu na myšlení věřícího katolíka jí dal Hussler. Ale samotná věda by z ní křesťanku neudělala. Prvním silným útokem na její nevěru bylo setkání s vdovou po kolegovi. Poznala totiž, že k nesení jeho ztráty čerpala sílu a důvěru z Ježíšova kříže.

Jak sama řekla, její jedinou modlitbou byla touha po pravdě. Boží Prozřetelnost na ní odpověděla o dovolené, při návštěvě kamarádky Conrad Martiusové, u níž objevila knihu „Život svaté Terezie z Avily.“ Od obsahu tohoto vlastního životopisu karmelitky se nemohla odtrhnout. Byla jím tak dokonale oslovena, že hned ráno si byla koupit katolický katechismus a misálek. Po jejich prostudování šla kněze požádat o sv. křest. Na dotaz, kým byla připravena, požádala o přezkoušení. Pokřtěna byla 1.1. 1922 v Bad Bergzebern a 2.2. přijala svátost biřmování.

Editinou konverzí byli její známí až šokováni. Matce, o ní z ohledu neřekla. Opustila svoji činnost na universitě a odešla do učitelského ústavu dominikánek ve Speyeri jako profesorka němčiny. Díky seznámení se spisy Tomáše Akvinského, které jí ukázaly, že i věda může být křesťanskou službou, vytrvala u své práce. Přednášela na kongresech v různých městech Evropy, včetně Prahy a od r. 1932 asi rok na institutu vědecké pedagogiky v Münsteru. Následkem Hitlerovy politiky musela místo opustit. To ji však vedlo k řeholnímu povolání, po němž dávno toužila. V rozhodnutí pro vstup ke karmelitkám byla podpořena i opatem z Beuronu Walzerem, který byl jejím rádcem.

Již ve Speyeru trávila na modlitbách před svatostánkem dlouhé hodiny. Pro nejdůležitější událost naší spásy se od květné neděle ponořila do mlčení a svatý týden prožila jako exercicie v meditaci. Vlivem své inteligence a schopnosti empatie cítila se všemi ohrožovanými nacismem. Zprvu pro předvídatost osudu Židů psala prostřednictvím arciepiskopa papeži Piu XI. prosbu, aby se jich zastal. Později v protižidovských zákonech viděla Kristův kříž, který třeba nést.

K bosým karmelitkám v Kolíně nad Rýnem vstoupila v r. 1934. V dalším roce 21.4. složila dočasné sliby a přijala řeholní jméno Terezie Benedikta od Kříže.

V roce 1936 jí zemřela matka. Brzy nato si Benedikta pádem ze schodů zlomila ruku i nohu. Pobyt v nemocnici využila k tomu, že rodnou sestru Růženu učila katechismu a připravila ji na sv. křest. Slavné sliby složila Benedikta od Kříže 21.4. 1938. Na obrázcích, rozdávaných při těchto slibech měla slova sv. Jana z Kříže: „*Mým jediným povoláním je od nyníška co nejvíce milovat.*“

Za půl roku od slibů došlo k násilným protižidovským akcím (k hromadnému pogromu). Byly zapalovány synagogy a rabovány židovské obchody. Bezpráví vůči Židům se stupňovalo a proto byla Benedikta od Kříže poslána matkou představenou do Karmelu v Echtu v Holandsku. Dorazila tam v poslední den roku. V červnu 1939 napsala do testamentu: „*S radostí přijímám předčasnou smrt, kterou mi určil Bůh a cele se odevzdávám do Jeho nejsvětější vůle. Ať Pán přijme můj život i smrt pro čest a slávu svého jména, pro potřeby své svaté Církve, zejména...(zde pamatuje na všechny řádové spolusestry, svůj národ, svobodu a mír ve světě, příbuzné a ty, které jí Bůh seslal do cesty) ať nikdo z nich není zatracen.*“

Její sestře Růženě se podařilo za ní přijít přes Belgii v roce 1940 a dělala tam vrátnou. V témže roce bylo obsazeno Německem i Holandsko a gestapo oběma sestrám nařídilo denně nosit žlutou Davidovu hvězdu. Benedikta se marně snažila o švýcarské vízum. Na začátku srpna 1942 z příkazu německé vlády byly zatčeni všichni katolíci (včetně řeholních osob) židovského původu. Pro obě sestry přišli příslušníci SS hned 2.8. Benedikta vzala sestru Růženu za ruku a řekla: „*Pojď, půjdeme pro dobro našeho národa.*“ V nákladním voze je převezli do Roermonde, pak přes tábor v Amersfoort do

Westerborku. Odtud ve vagonech pro dobytek, zajištěných ostnatým drátem, konaly sestry poslední cestu do koncentračního tábora Osvětim. Tam pro ně a jejich milované rodáky z celé Evropy, byla připravena plynová komora.

V holandské sbírce zákonů vyšlo brzy toto oznámení: „Nr 44074 Edith Teresia Hedwig Stein, z Echtu, nar. 12.10.1891 ve Wroclavi, zemřela 9.8.1942.“

Papež Jan Pavel II. při blahořečení této karmelitky v Kolíně nad Rýnem 1.5.1988 řekl: „Terezie blahoslavená křížem – toto je jméno ženy, která začala svoji duchovní cestu z přesvědčením, že Bůh jako celek neexistuje.“ Při zmínce o jejím vstupu na Karmel, citoval slova, která Edita řekla převorce: „*Nemůže nám pomoci lidské působení, ale Kristovo utrpení.*“

Terezie Benedikta od Kříže byla kanonizována 11.10. 1988 v Římě a 1.10. 1999 byla prohlášena spolupatronkou Evropy.

Zanechala po sobě významné písemnosti. Za pobytu v klášteře v Kolíně-Lindenthalu napsala metafyzickou knihu s názvem: „Časné a věčné bytí“ (týká se syntézy tomistické filosofie a fenomenologie). V Holandsku, před zatčením, dopisovala vrcholné dílo „Věda kříže.“

Předsevzetí, modlitba:

„Láska“ – povolání každého křesťana. Budu každý večer kontrolovat jak se snažím stále více milovat.

Bože našich otců, Tys přivedl svatou mučednici Terezii Benediktu k poznání Tvého ukřižovaného Syna a k jeho následování až k smrti; na její přímluvu dej, ať všichni lidé poznají Krista jako Spasitele a skrze něho dojdou k věčnému patření na Tebe. Neboť On s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

blah. Alfons Mazurek

12.6. (nezávazná památka v řádu OCD; martyrologiem je připomínán 28.8.)

Postavení: kněz a mučedník OCD

Úmrtí: 1944

Pocházel z Polska od Lubartowé. V roce 1908 se stal karmelitánským bratrem Alfonsem Maria od Ducha Svatého v Czerne. Studoval ve Wadovicích, v Krakově, za 1. světové války pokračoval v Linci a ve Vídni, kde byl r. 1916 vysvěcen na kněze. R. 1920 se stal profesorem malého wadovického semináře. Od r. 1930 byl převorem v Czerné. Za okupace v r.1944 byl u Nawojowa Gora nacisty postřelen a ukopán.

KNĚZ PANNY MARIE KARMELSKÉ Z OBDOBÍ SVĚTOVÝCH VÁLEK

Narodil se 1.3. 1891 v Baranowké, poblíž Lubartowé (ve východním Polsku), kde ho otec Vojtěch a matka Mariana (roz. Goździková) pokřtili. Ve 12ti letech se stal žákem malého semináře bosých karmelitánů ve Wadovicích. V 17ti letech přešel do Czerne, kde 29.8. 1908 přijal řeholní hábit i s novým jménem Alfons Maria od Ducha Svatého.

Hned po noviciátu začal ve Wadovicích studovat filosofii. V roce 1912 složil věčné sliby a pak se pustil do studia teologie v Krakově. Kvůli válce musel odtud předčasně odejít. Po Wadovicích byl poslán pokračovat ve studiích do Lince a pak do Vídně, kde přijal kněžské svěcení 16.7. 1916.

Primiční mši svatou jel sloužit do kostela, v němž byl pokřtěn a vrátil se dokončit poslední rok studia. Pak byl představeným v Czerné poslán do Krakova ve funkci lektora a novicmistra. Roku 1920 se stal prefektem a profesorem v malém wadovickém semináři. Jeho péčí byla postavena nová budova školy a došlo k všestrannému povznesení semináře.

Účastnil se generálních kapitul v Římě a byl provinciálním definitorem. Stal se oblíbeným kazatelem, dirigoval chlapecký sbor a velmi důsledně žil své povolání ve službě Kristu a jeho Matce, královně Karmelu.

V roce 1930 zvolili v Czerné Alfonse Maria od Ducha Svatého za převora. V letech 1936 až 1939 byl ekonomem kláštera a pak znovu převorem. Za okupace, díky znalosti němčiny, snadněji řešil problémy s Němci. Od dubna 1944 byly v části kláštera děti z ústavu v Czerné. Od 28. srpna byla celá budova zabraná Němci k vojenskému účelu. Řeholníky shromáždili a i s místními obyvateli je hnali ve směru na Krzeszowice. Otce Alfonse odvezli autem směrem k Rudawe. Před obcí Nawojowa Gora vidělo několik obyvatel, jak u louky zastavilo německé vozidlo, z něhož vyhodili otce Alfonse, kterému nařídili jít před autem. Nacisté po něm začali střílet a když se zhroutil, vyskočili a kopali do něj. Jeden muž jej pak naložil na povoz a dojel s ním do Rudawy, sám s těžkým zraněním, kterému po zaopatření také podlehl.

V roce 1983 byl v místě Alfonsova umučení kardinálem Fr. Macharskim vystavěn kostel. Papež Jan Pavel II. otce Alfonse Maria od Ducha Svatého blahorečil 13.6. 1999 mezi 108 polskými mučedníky druhé světové války.

Předsevzetí, modlitba:

Problémy své doby si nenechám narušit svůj vztah ke Kristu a k Panně Marii a všechny těžkosti budu řešit s nimi.

Všemohoucí a milosrdný Bože, Tys dal blahoslavenému mučedníkovi Alfonsovi Maria sílu bojovat za víru až k vylití krve; na jeho přímluvu dej i nám sílu, abychom z lásky k Tobě snášeli všechny obtíže a usilovně směřovali k Tobě, jedinému zdroji života. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

blah. Hilarius Janusze

25.3. (- datum uvedené v martyrologiu; v Karmelu je památka uváděná jen v řádu OC - 21.3.)

Postavení: kněz a mučedník OC

Úmrtí: 1945

Pocházel z velmi chudé rodiny Mariana Januszewskiho a Mariany roz. Teilové. Narodil se 11.6. 1907 v Krajenkách poblíž Tuchole v Polsku. Jeho křestní jméno bylo Pavel. V osmi letech se rodina přestěhovala do Greblinu. Později Pavel studoval na Institutu v Sucharech, ale studium z finančních důvodů přerušil. Za pomoci sestry učitelky studium třetí třídy gymnázia dokončil doma. Zbývající třídy mohl dokončit díky bratrům řádu michalitů v Pawlikowicích. Pak odešel do Krakova, kam se údajně stěhovala jejich rodina. Začal pracovat a zároveň navštěvoval korespondenční kurzy a pak s obtížemi, souvisejícími s chudobou, dosáhl i maturity.

Do řádu karmelitánů OC (Ordo Fratrum B.M.V. de Monte Carmelo) vstoupil 20.9. 1927. S hábitem dostal nové jméno Hilarius. Noviciát prožil v Leopoli. Charakterizován byl jako tichý, osamělý a kontemplativní. Představení řádu mu umožnili další studium filosofie nejen v Krakově, ale i v Římě, kde složil věčné sliby. Tam následně vystudoval teologii a ve 27 letech se stal knězem.

Během následujícího roku získal lektorát z teologie a prémii pro nejlepší studenty Římské akademie. Ještě v roce 1935 se vrátil do Polska do konventu v Krakově a byl povolán za profesora dogmatiky i církevních dějin na institutu polské provincie v Krakově. O čtyři roky později se stal představeným komunity.

Za okupace byli v září 1940 z Karmelu odvezeni gestapem první čtyři bratři. Další byli zajati v prosinci a P. Hilarius se prý nabídl místo nejstaršího, který byl nemocen. (Z. Podlejski však jen uvádí, že byl zadržen po dalším působení ve funkci představeného.) Nejdříve byl vězněn v Montelupi a pak převezen do koncentračního tábora Sachsenhausen. V dubnu pokračovala jeho křížová cesta do Dachau, kde dostal číslo 27648. Povzbuzoval spoluvězně k naději do budoucnosti a svým příkladem je vedl k životu v modlitbě. Setkal se tam s dalšími karmelitány, mezi nimiž

byl i Titus Brandsma a společně se modlívali. Když na baráku 25 vypukl tyfus, kněží se nabídli k ošetřování nemocných. Byl mezi nimi i Hilarius, který se po třech týdnech nakazil. Zemřel 25.3., ve věku 37 let a byl spálen v tamním krematoriu.

Blahořečen byl 13.6. 1999 mezi 108 polskými mučedníky druhé světové války.

blah. Eufrázie Eluvathingal

29.8. (podle martyrologia)

Postavení: řeholnice
Kongregace Matky Karmelu

Úmrtí: 1952

Nová světice Karmelu pochází z indického státu Keralá, kde se stala pátou blahoslavenou a šestou v Indii. Po dětství prožitém v ovzduší zbožnosti a po překonání otcových námitek vstoupila v 19ti letech do kláštera Matky Karmelu. V 36ti letech se stala představenou v Olluru. Vynikla v pokoře, obětavosti a lásce k bližním. Svůj život nabídla v oběť pro Boží lásku.

„ŽIVÝ SVATOSTÁNEK“ INDIE

Narodila se 17.10. 1877 ve vesnici Kattoor náležející do diecéze Trichur ve státu Kerala v Indii. Rodiče Anthony a Kunjeta ji při sv. křtu dali jméno Rosa (Růžena). Matka jí často vyprávěla o křestní patronce Růženě z Limy a ovlivňovala ji i svoji nemalou mariánskou úctou s hlubokou zbožností.

Již v dětství začala Rosa tíhnout ke způsobu života světců, jejichž příběhy ji v matčině vyprávění zaujaly. Toužila dosahovat podobných ctností, trpět pro Ježíše a stát se svatou. Ve věku devíti let měla prý vidění Blahoslavené Matky a následně se Pánu zcela obětovala.

Její rozhodnutí, stát se řeholnicí, narazilo na otcův odpor. Ten si představoval, že ji provdá do bohaté rodiny. Zbožnost Rosy, její posty a modlitby i náhlé úmrtí mladší dcery po čase otce obměkčily k souhlasu pro klášter v Koonammavu. Jednalo se o první domorodou kongregaci v Syro-Malabaru, s názvem: Kongregace Matky Karmelu. Rosa se v ní stala postulankou 10.5. 1897 a přijala jméno sestra Eufrázie od Nejsv. Srdce Ježíšova. Obláčku měla 10. ledna následujícího roku.

S pomocí Panny Marie si stále více osvojovala ctnosti pokory, bliženské lásky a odříkání. Jí také vděčila za zázračné uzdravení při vidění svaté Rodiny v době, kdy onemocněla a jednalo se o jejím propuštění z kláštera. Osvojila si heslo kongregace „Zůstaň sjednocena se mnou v kontemplaci a mně zasvěcená v činnosti“ (srov. Jan 15,5) a v hlubokém sjednocení s Ježíšem nacházela schopnost dávat se druhým.

Věčné sliby složila 24.5. 1900 s nevýslovnou radostí, že navždy patří svému Nebeskému Snoubenci. Po čtyřech letech byla jmenována novicmistrovou a světenkyním byla vzorem pokory, chudoby, pokání, poslušnosti a odevzdanosti do Boží vůle. S citem pro potřeby Církve přinášela oběti, konala skutky umrtvování a kajícího za obrácení schizmatiků a žádala novicky i děti, aby se za ně modlily.

Po sedmi letech péče o ně, v r. 1913, byla zvolena představenou kláštera St Mary v Olluru, který byl založen v den jejích věčných slibů. Vedení komunity svěřila Ježíšovu Srdci, jehož získanou sochu umístila ve středu kláštera a na jeho pomoc spoléhala při úkolech své funkce, kterou zastávala do roku 1916.

V klášteře St Mary setrvala téměř 48 let. Charakterizují jí přezdívky, které dostala. Místní lidé ji nazývali „Modlí se Matka“ a její sestry ji přezdívaly „Živý Svatostánek“. Vyzařovala prý Boží přítomnost, kterou v sobě nosila. Také byla označena za apoštolku eucharistie a růžence. Po celý život vynikala pokorou, skromností a láskou, zejména k eucharistii. Přijímala s největší ochotou utrpení, nedorozumění i odmítnutí pro Kristovu lásku. Od ukřižovaného Ježíše, který se stal jejím snoubencem v duchovním manželství, čerpala veškerou sílu.

Jejím duchovním vůdcem byl Jan Menacherry a nařídil jí, aby mu sdělovala vše ze svého duchovního života. Uchovával také její dopisy, které byly jeho nástupcem svěřeny představené kongregace karmelitek v Trichuru s prorockými slovy: „Budete je potřebovat“. V procesu blahorečení byly použity jako autentické zrcadlo jejího duchovního života.

Matka Eufrazie zakončila svůj život v oběti pro Boží lásku a v dokonalé odevzdanosti 29.8. 1952. V roce 1990 byl její hrob otevřen a ostatky byly přeneseny do kaple. Roku 2002 papež Jan Pavel II potvrdil Dekret o heroických ctnostech této Boží Služebnice a po čtyřech letech, 3.12. 2006, byla blahorečena.

Předsevzetí, modlitba:

Naším úkolem je žít vědomě v Boží přítomnosti a být nositeli Boží lásky. Jen tak budeme schopni vydávat svědectví, ke kterému jsme křtem svatým pověřeni. Sílu k svému obrácení budu hledat u eucharistického Ježíše.

Bože, Tys povolal blahoslavenou Eufrazií od Nejsv. Srdce Ježíšova, aby ho následovala v jeho chudobě, pokoře a lásce, ukazující cestu ke spáse; dej, ať povzbuzení jejím příkladem následujeme Krista a jednou i my dojdeme k Tobě. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

blah. Marie Crocifissa Curcio

4.7. (podle martyrologia)

Postavení: zakladatelka kongregace

Úmrtí: 1957

Narodila se 30.1. 1877 v Ispica na jihu Sicílie do již početné rodiny Salvatora Curcio a Concetty. Pokřtěna byla Rosa (Růžena). Měla celkem 9 sourozenců. Rodiče patřili k vyšším kruhům konzervativní společnosti. Po šesti letech základní školní docházky rozhodli, že Růžena se bude dále věnovat jen ženským pracím. Dostala se jí však do rukou kniha: Život sv. Terezie od Ježíše a ovlivnila její další život.

Ve 13ti letech uprosila otce, aby souhlasil s jejím vstupem do třetího karmelitánského řádu. Po třech letech, 15.7. 1893, přijala terciářský hábit a jméno Maria Crocifissa. Stále více toužila spojovat život s kontemplativní modlitbou i s apoštolátem. Po souhlasu mons. Giovanni Blandiniho založila společenství terciářek, se kterými chtěla realizovat misionářský plán. Roku 1912 odešla se sestrami do Modiky a tam vedla dívčí ústav Carmela Polara. V něm se sestrami pomáhala sirotkům a ohroženým dívkám, vedla je k samostatnosti, aby se později byly schopny dobře začlenit do společnosti.

V roce 1924 se o touhách Marie Crocifissa Curcio dozvěděl o. Vavřinec van den Eerenbeemt, profesor karmelitánské koleje, který chtěl podpořit misie na Jávě a hledal pro tamní práci ochotné karmelitky. Následujícího roku se při svatořečení Terezie z Lisieux sešli v Římě a navštívili městy Santa Marinella jako budoucí působiště. Na začátku července se tam Maria Crocifissa se spolusestrami přestěhovala. O svátku P.M. Karmelské dostala dekret, přidružující její komunitu k řádu karmelitánů. Zakládali pak mateřské školy pro děti chudých i výchovná pracoviště pro chlapce a dívky. Komunita sester se díky biskupu kardinálu Boggianimu stala od roku 1930 Kongregací misijních sester karmelitek sv. Terezie od Dítěte Ježíše, ač papežského potvrzení se jí dostalo až o 33 let později.

Pro Marii Crocifissu byla touha přivádět duše k Bohu hlavní hnací silou. Už prý v Modice si do deníku napsala: „*Můj Otče, Ježíš potřebuje tyto duše, aby se podílely na obnově ubohého lidstva. To mi stále znovu a tisíci novými způsoby opakuje Srdce Ježíšovo v eucharistii. Je to jeden z důležitých úkolů naší komunity.*“

Maria Crocifissa, jako matka představená, svým příkladem učila sestry vnímat potřeby lidí, s láskou naslouchat potřebným a v trpících vidět tvář Ukřižovaného. Sebe v úsilí pomáhat nešetřila a učila sestry vidět důstojnost Božího dítěte v každém ubožáku. Moc ráda by odjela do misií, ale mezi hlavní překážky patřil její špatný zdravotní stav, jehož příčinou bylo onemocnění cukrovkou. Snažila se alespoň všechny povinnosti, i ty nejmenší, konat s co největší láskou a péčí.

V roce 1947 vyslala první čtyři sestry na misie do Brazílie. Rozšíření misií do dalších zemí se později uskutečnilo na Maltu r. 1957, do Kanady r. 1968, do Tanzanie r. 1984, na Filipíny r. 1987 a do Rumunska r. 1996.

Maria Crocifissa se i přes léta trvající nemoc dožila 84 let a zemřela v Santa Marinella. Blahořečena byla v Římě 13.11. 2005.

sv. Jiří Preca

26.7. (podle martyrologia)

Postavení: kněz, zakladatel Společenství křesťanské nauky

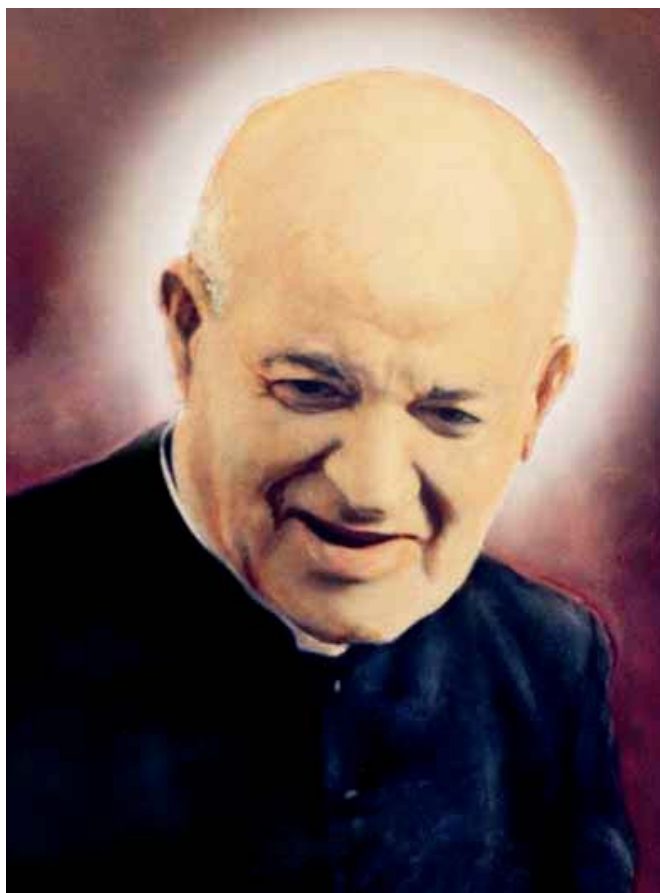
Úmrtí: 1962

Papež Benedikt XVI. při kanonizaci tohoto světce, karmelitánského terciáře z Malty, o něm řekl: „Ježíšův přítel a svědek svatosti, která od něho přichází... Byl knězem zcela oddaným evangelizaci: kázáním, psaním, duchovním vedením a udělováním svátostí a především příkladem svého života.“ Dále papež uvedl, že orientaci jeho duši i jednání dával výraz z Janova evangelia „Slovo se stalo tělem“ a proto, jak také řekl, „Pán si jím mohl posloužit a uvést do života zasloužené dílo ‚Společnosti křesťanské nauky‘, jehož účelem je zajistit farnostem kvalifikovanou službu dobře připravených a velkodušných katechetů. Byla to hluboce kněžská a mystická duše plná podnětů lásky k Bohu, k Ježíši, Panně Marii a Svatým. Rád opakoval: „Pane Bože, kolik Ti dlužím! Díky, Pane Bože, a odpusť mi, Pane!“

JEŽÍŠŮV PŘÍTEL A SVĚDEK SVATOSTI

Narodil se 12.2. 1880 ve Vallete na Maltě jako sedmý z devíti dětí zbožné kupecko-dělnické rodiny. V osmi letech se přestěhovali do Hamrunu. Jiří se po vystudování 22.12. 1906 stal knězem a v dalším roce založil „Společenství křesťanské nauky“ pro přípravu katechetů. Jejich heslem se stala střelná modlitba: „*Božský Utěšiteli, ať celý svět následuje evangelium!*“

Jiří Preca začal nejen vykládat Bibli a teologii, řečí srozumitelnou prostým lidem, ale k podobné katechezi připravoval i laiky. Katechety vedl po ukončení každodenní výukové činnosti ke společné, hodinu trvající modlitbě s formací.

V červenci 1918, jako karmelitánský terciář, přijal jméno František. Publikoval dogmatické, morální a asketické spisy, kterých bylo kolem 150ti. Jím složené modlitby svědčí o mystickém životě a vnímání Boha ve svém okolí. Zdůrazňována je jeho úcta k tajemství Vtělení a chválena služba zpovědníka. Jeho dílo, kterým předcházela II. vatikánský koncil, schválil 12.4. 1932 arcibiskup Maurus Caruna. V roce 1952 o. Jiří František Preca vyslal skupinu 6ti členů jeho společenství, aby založila první středisko v Austrálii. Později vznikla další v Anglii, Albánii, Keni, Sudánu a v Peru.

Jiří Preca zemřel 26.7. 1962 v Santa Venera a byl pohřben v chrámu Panny Marie v Hamrumu.

Blahořečil jej 9.5. 2001 v rodném městě papež Jan Pavel II. Kanonizován byl papežem Benediktem XVI. 3.6. 2007 na svatopetrském náměstí ve Vatikánu za účasti desetitisíců lidí, kteří přišli i přes setrvalou nepřízeň počasí.

Předsevzetí, modlitba:

Najdu si v evangeliu citaci, která by mi pomáhala stále si připomínat směr správného smýšlení a jednání, jaké Bůh ode mne očekává.

Bože, Tys povolal svatého Jiřího Precu k založení Společnosti křesťanské nauky, aby se z ní rodili katecheti podle Tvého Srdce a kvalifikovaně sloužili ve farnostech; prosíme Tě, uč i nás, abychom svým životem vydávali svědectví o Tobě a velkodušně kráčeli po cestě Tvých přikázání. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

Marie /Maravilas/ Pidal y Chico de Guzmán

11.12. (nezávazná památka v řádu OCD; martyrologiem připomínána téhož dne)

Postavení: panna, řeholnice
OCD

Úmrtí: 1974

Pocházela ze šlechtické rodiny v Madridu. V 18ti letech vstoupila k bosým karmelitkám v rodném městě. Ve 22ti letech založila klášter u Nejsvětějšího Srdce v Cerro de los Angeles. Do roka po slibech se stala novicmistrovou a za další rok převorkou. V této funkci působila ve více kláštorech. Celkem založila 10 klášterů. Mnohé další podporovala, stejně jako kněze a semináře. Šířila ducha pokání, oběti a soustředění. Byla vynikající organizátorkou a opravdovou matkou svým sestrám. Stala se známou a uměla toho využívat k získávání duší pro Boha. Za války učinila všechno k zabezpečení a přežití řádu.

OD HLUBOKÉHO SPOJENÍ S BOHEM K MAXIMÁLNÍ AKTIVITĚ

Narodila se 4.11. 1891 v Madridu, ve Španělsku, do urozené a zbožné rodiny markýze Ludvíka Pidal y Mon. Otec byl španělským vyslancem u Apoštolského stolce a také ministrem hospodářství. Mariin charakter byl formován prostředím zbožné rodiny a její vzdělání měli na starost soukromí učitelé s vysokou intelektuální a morální kvalitou. V mládí se aktivně podílela na životě farnosti a účastnila akcí charity.

Oslovena čtením listů Terezie z Lisieux i spisy sv. Jana od Kříže, objevila v sobě povolání k duchovní cestě Karmelu. V roce 1920 vstoupila do karmelitánského kláštera El Escorial v Madridu. Složila časné sliby a přijala jméno Marie Maravilas od Ježíše.

Po čtyřech letech byla se třemi spolusestrami poslána dohlížet na stavbu dalšího karmelitánského kláštera do Cerro de los Angeles, které leží v geografickém středu Španělska. Město je významné pomníkem ke cti Nejsvětějšího Srdce, pod jehož ochranu zde r. 1919 svěřil celý národ král

Alfons XIII.. V novém klášteře složila Marie Maravilas věčné řeholní sliby 30.5. 1924 a o dva roky později se stala představenou komunity. Z kláštera vytvořila místo modlitby a obětí za Španělsko a Církev.

Se vzrůstajícím přílivem nových sester matka Maravilas, která vynikala organizačním talentem, realizovala svůj misijní úmysl založit klášter až v Kottayam v Indii.

Po vypuknutí občanské války ve Španělsku v r. 1936 došlo k přepadení kláštera v Cerro de los Angeles a ke krátkému uvěznění řeholnic v Gatafe. Pak dostaly povolení zdržovat se v Madridu, ale po 14ti měsících z něj odešly k Salamance do Las Batuecas, kde matka Maravilas zorganizovala zřízení dalšího kláštera. Tato obětavá, pracovitá a odvážná matka představená v r. 1939 pracovala už zase na obnově poničeného kláštera v Cerro de los Angeles, kde se sešly další roztoulané sestry.

Vzhledem k situaci po skončené válce a pro obavu o jednotu, matka Maravilas poprosila v Římě o založení Kongregace sv. Terezie. Oficiální schválení Apoštolského stolce obdržela v roce 1972 a s velkou horlivostí začala pomáhat dalším karmelitánským klášterům. Pro nejchudší děti zakládala při kláštorech také bezplatné školy. Zvládla prý i budování chudobinců, kostelů a nemocnic pro řeholnice.

Zemřela ve věku 82 let v klášteře La Aldehuela v Madridu se slovy: „*Jaké štěstí, umírat jako karmelitánka.*“.

Zázrak na přímlovu, který byl potřebný k jejímu blahořečení, se týkal rychlého, úplného a trvalého uzdravení 18ti měsíčního Manuela Vilar, který 19.7. 1998 spadl v Argentině do nádrže plné studené a kalné vody, v níž mohl ležet asi půl hodiny, než byl matkou objeven. Bez známek života ho během čtvrt hodiny dopravila do nemocnice. Z popudu doprovázející známé začala s velkou důvěrou prosit matku Maravilas, přičemž nabyla takového klidu, že byl přičítán výpadku rozumu.

Manuel, po připojení na dýchací přístroj, začal pravidelně dýchat až za dalších 30 minut s minimálním srdečním impulsem. Přes známky hlubokého kómatu byl převezen do 102 km vzdálené nemocnice v Paraná, kde lékaři, na jednotce intenzivní péče, konstatovali velmi vážný stav. Rodičům nedávali naději na uzdravení s tím, že při přežití budou fungovat jen základní životní funkce. Ráno však byl odpojen od přístroje, dýchal normálně, po chvíli poznal maminku a zavolal na ni. Za 19 hodin od téměř jisté smrti, ho lékaři prohlásili za naprosto zdravého a bez následků.

Papež Jan Janem Pavel II. Marii Maravilas blahořečil 10.5. 1998 v Římě a kanonizoval ji 4.5. 2003 v její rodné zemi.

Předsevzetí, modlitba:

Důvěra v Boží pomoc a život zakořeněný v Bohu umožňuje pokorným lidem veliké věci. Budu se vždy snažit dávat Boží záležitosti na první místo a ostatní řešit ve spojení s ním a v lásce k němu.

Bože, Tys povolal svatou Marii Maravilas k šíření a udržování života Karmelu ve Španělsku i za nepřátelských situací; pomáhej nám, abychom jako ona, ochotně prokazovali milosrdenství, a tak patřili mezi ty, kdo vejdou do Tvého království. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(na podkladě závěrečné modlitby breviáře)

Všech svatých karmelitánského řádu (svátek v celém řádu)

14.11.

Tak jako je v Římě od 9. století slavena 1.11. slavnost „Všech svatých“ společně, tak postupně v jednotlivých řádech byl v měsíci listopadu vybrán den pro oslavu všech svatých určitého řádu. Svaté rodiny Karmelu slavíme 14.11. (Podobně je tomu se vzpomínkou na všechny věrné zemřelé, která je v Karmelu následující den).

Bože, ať nám ochrana blahoslavené Panny Marie a přímluva všech svatých Karmelu pomohou věrně následovat jejich příklad a sloužit Tvé církvi modlitbou a skutky. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)

15.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé karmelitánského řádu.

Text z karmelitánského Propria připomíná:

„Jedna bratrská láska v Pánu spojuje ty, kteří žijí v pozemském boji a následují Ježíše Krista, s těmi, kteří odešli z tohoto světa a očekávají slavné patření na Pána, jako je na zemi pojila jedna láska ke Kristu a jedna služba Rodičce Boží, Panně Marii. Společná modlitba řádu doporučuje zemřelé bratry a sestry Božímu milosrdenství, aby na přímluvu Panny Marie, která je znamením jisté naděje a útěchy, byli přidružení ke sboru svatých v nebi.“

Modleme se: Bože, slávo svých služebníků, vyslyš naše prosby za naše zemřelé bratry a sestry, s nimiž jsi nás spojil spásitelným křtem a posvátnými svazky Karmelu; následovali Krista a jeho Matku, dopřej jim, aby mohli navěky patřit na tebe, svého Stvořitele a Vykupitele. Skrze Tvého Syna... *(závěrečná modlitba z karmelitánského Propria k breviáři)*

DODATEK

DVOJÍ POHLED NA KARMEL (žebrový a kontemplativní řád)

Vnější pohled vidí klášterní život ovlivněný zřeknutím se určité svobody pro závazky celibátu, poslušnosti k představeným, k chudobě. Formovaný mariánskou úctou, zaměřený především na modlitbu, zejména meditativní v mlčení. Někdo si všimne i určitého apoštolátu a to většinou díky karmelitánskému nakladatelství. Jde o řeholní osoby hlásící se k odkazu poustevníků na hoře Karmel v Palestině.

Druhý pohled se týká spirituality řádu, kdy v modlitbě poznává a především miluje Boha pod vedením Panny Marie a Duchu Svatého.

Taková modlitba je cestou dávající smysl povolání a zdrojem pro apoštolát a další činnost pro Boha a Církev. Modlitba v tichu má mnoho předností. Postupně může vést ke kontemplaci v níž jsou slova zbytečná. Nejznámější příklad kontempace pochází z farnosti Jana Vianney, kde prostý farník na dotaz co stále před svatostánkem dělá? odpověděl: „Dívám se na Pána a Pán se dívá na mne.“ Zamilovaným často stačí, že jsou spolu, že vnímají jeden druhého. Také v bolestných chvílích se často vyjadřuje vzájemná láska v mlčení. Je důležité být spolu zejména ve chvílích, v nichž slova mohou působit rušivě. Tak tomu někdy bývá i při komunikaci s Bohem. Jan od Kříže použil pro kontemplaci výrazu „láskyplná pozornost“ a v knize „Temná noc“ napsal: „Úplně stačí v lidu a v tichu zaměřit svou pozornost a lásku na Boha.“

LITERATURA

- Annuario Pontificio**, Città del Vaticano, Roma 1990
- Attwater Donald, **Slovník svatých**, Papyrus, Jeva, Rudná u Prahy 1993
- Autor neznámý, **Legends o všech svatých**, 1851
- BIBLE**, Pismo svaté Starého a Nového zákona, ekumenický překlad, ČKCH Praha 1987
- Bibliotheca sanctorum Roma svazky 1-12 + appendix a indici, Citta nuova, Řím 1961-1970
- Breviář** - 1994
- Duè Andrea, Juan Maria Laboa, **Obrazový atlas dějin křesťanství**, Portál s.r.o. Praha 1998
- Eckert František, **Církev vítězná**, Dědictví svatojánské 1892-1899
- Haywood John a kol., **encyklopedie Historie světa**, Columbus, Praha 1998
- Chlumský Jan, **Vzory křesťanského života**, Arca Jimfa Třebíč 1991
- Katechismus katolické církve** (přeložil Josef Koláček), Zvon Praha 1995
- Liptovská Miriam: **Celý rok so svätými**, Spoločnosť Božieho Slova, Nitra 1992
- Martyrologium Romanum** 2001
- Misztal Henryk, **Svatí a blahoslavení laici**, MCM Olomouc 2004
- Němec Jaroslav, **Nové profily světců**, MCM Olomouc 2005
- Němec Jaroslav, **Noví vyznavači**, MCM Olomouc 1994
- Němec Jaroslav, **Noví mučedníci**, MCM Olomouc 1993
- Ondruš Rajmund, **Blízki Bohu i ľudom**, Tatran, š.p., Bratislava 1991
- Pfleiderer Rudolf dr. S překl. a doplněním Jitky Matějů, **Atributy světců** (Attribute der Heiligen), Unicornis, Praha 1992
- Podlejski, Z., **Soľ zeme a svetlo sveta 1. - 7. diel Svätí a blahoslavení povýšení na oltár pápežom Jánom Pavlom II.** Vydavateľstvo Ing. Štefánia Beňová - Bens
- Ravik Slavomír, **Velká kniha světců**, Regia, Praha 2002
- Remešová Věra, **Ikonografie a atributy svatých**, Zvon, Praha 1991
- Rulíšek Hynek, **Postavy, atributy, symboly**, Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou 2001
- Ryneš, Václav, **Atributy světců**, Roztoky 1969
- Schauber, Vera – Schindler, Hanns Michael, **Rok se svatými**, Kostelní Vydří r. 1994
- Schikora Rudolf, **Naše světla**, Exerciční dům, Frýdek 1947
- Vondruška Isidor, **Životopisy svatých v pořadí dějin církevních I-IV.** Praha , r. 1930-31
- http://www.vatican.va/news_services/liturgy/saints/index_saints_it.html
- <http://www.santiebeati.it>
- <http://www.heiligenlexikon.de>
- <http://www.catholic-forum.com/saints/indexsnt.htm>
- www.ocarm.org/ita/index.htm
- <http://carmelnet.org/chas/santos/santos.htm>
- <http://carmelites.info/postulator/>

Karmelitánský kalendář

pro Českou republiku

Slavnost - **Slav.** - S (Sollemnitas) Závazná památka – **P.** - M (Memoria obligatoria)
 Svátek - **sv** - F (Festum) Nezávazná památka – **Np.** - m (Memoria ad libitum)
 Vzpomínka - **vzpom.** - C (Commemoratio)

Str.		Rok +	Karmel	Martyr.	O.Carm.	OCD
99	Cyriak Eliáš Chavara, bl. kněz	1871	3.1.	3.1.	Np.	Np.
44	Petr Tomáš, biskup	1366	8.1.	6.1.	SV	Np.
45	Ondřej Corsini, biskupa	1373	9.1.	6.1.	SV	P.
86	Marie Elekta Ježíšova, ctihodná	1663	11.1.	-	–	vzpom.
109	Jindřich de Ossó, kněz	1896	27.1.	27.1.	–	Np.
58	Archanděla Giralani, bl. panna	1495	29.1.	25.1.	Np.	–
46	Avertan z Limoges, řeholník OCarm	1386	25.2.	25.2.		
61	Jacobin de' Canepacci blah. řeh.	1508	3.3.	3.3.		
21	sv. Josef, snoubenec Panny Marie a hlavní ochránce řádu		19.3.	19.3.	SLAV.	SLAV.
153	Hilarius Januszewski bl. kněz muč. OC	1945	21.3.	25.3.		
29	Bertold, voják a poustevník	1188		29.3.	-	-
40	Jana z Toulouse blah. terciářka	1286	31.3.			
47	Nonia Alvares Pereiry, bl. řeholník	1431	1.4.	11.11.	P.	Np.
41	Frank Lippi /ze Sieny/ blah.řeh. bratr	1292	11.4.	11.12.		
61	Baptisty Spagnoliho, bl. kněz	1516	17.4.	20.3.	P.	Np.
79	Marie od Vtělení, bl. řeholnice	1618	18.4.	18.4.	–	Np.
127	Terezie Marie od Kříže (Terezie Manetti), bl. panna	1910	22.4.	23.4.	–	Np.
35	Angel ze Sicílie, kněze a muč.	1225	5.5.	5.5.	P.	–
56	Alois Rabata, blah. kněz	1490	9.5.	8.5.	Np.	–
158	Jiří Georgius Presca, bl. kněz	1962	9.5.	26.7.		
37	Šimon Stock, řeholník	1265	17.5.	16.5.	Np.	Np.
97	Jáchyma de Vedruna de Mas, řeholnice	1854	22.5.	28.8.	Np.	Np.
74	Marie Magdaléna de' Pazzi, panna	1607	25.5.	25.5.	SV	P.
132	Teodora /Elie od sv. Klementa/ Fracasso blah. řeholnice OCD	1927	29.5.	25.12.	-	Np.
81	Anna od sv. Bartoloměje, bl. panna	1626	7.6.	7.6.	–	P.

151	Alfons /Maria od Ducha Sv./ Mazurek blah. kněz a muč. OCD	1944	12.6.	28.8.	-	Np
11	Elizea, prorok		14.6.	14.6.	P.	-
157	Marie Crocifissa Curcio blah. řeh.	1957	4.7.	4.7.		
57	Jana Scopelli, bl. panna	1491	9.7.	9.7.	Np.	-
129	Terezie od Ježíše z Los Andes, F. Solar; panna	1920	13.7.	12.4.	Np.	P.
14	Panna Maria Karmelská		16.7.	16.7.	SLAV.	SLAV.
90	Terzie od sv. Augustina a spolusestry, bl. mučednice	1794	17.7.	17.7.	Np.	P.
17	P. M., Matka božské milosti		19.7.		-	P.
7	Eliáš, prorok	- 850	20.7.	20.7.	SLAV.	SV
134	Marie Pilar, Terezie a Marie Angeles, bl. panen a mučednic	1936	24.7.	24.7.	-	Np.
137	Marie Mercedes Prat, bl. panny a mučednice	1936	24.7.	24.7.	-	Np.
50	Jan Soreth, blah. kněz	1471	24.a25.7.	25.7.	P. 24.7.	Np. 25.7.
19	Jáchym a Anna, rodiče Panny Marie a ochránci řádu		26.7.	26.7.	P.	
145	Titus Brandsma, bl. kněz a mučedník	1942	28.7.	26.7.	Np.	-
43	Albert z Trapani, kněz	1307	7.8.	7.8.	SV	Np.
147	Terezie Benedikta od Kříže (Edith Stein), panny a muč.	1942	9.8.	9.8.	Np.	P.
125	Isidor Bakanja, bl. mučedník	1909	12.8.	15.8.	Np.	-
138	Marie Sagrario od sv. Aloise /Elvíra / Moragas Cantarero bl. panna a mučednice	1936	16.8.	15.8.	-	Np.
49	Angel Augustin Mazzinghi, bl. kněz	1438	17.8.	16.8.	Np.	-
93	muč. Franc. revoluce - Jan Křtitel, Michael Ludvík, Jakub Gagnoye a <u>Jakub Retouret</u> , bl. kněží a mučedníků	1794	18.8.	26.8. <u>OCarm</u>	Np.	Np.
103	Marie od Ukřižovaného Ježíše (Miriam Baouardy), bl. panny	1878	25.8.	26.8.	Np.	Np.
67	Probodění srdce sv. Terezie od Ježíše, matky reform. Karmelu	1582	26.8.	-	-	P.
155	Eufrazie od Nejsv. Srdce Ježíšova - Eluvathingal blah.	1952		29.8.		
88	Terezie Markéty od Nejsv. Srdce Ježíšova (Anny Marie Redi)	1770	1.9.	7.3.	Np.	SV
31	Brokard, poustevník, převor	1231		2.9.		

142	Anička Zelíková, panna III.ř. Služebnice Boží	1941	(+11.9.)	-	jen soukromá účta	
84	Marie od Ježíše, bl. panna	1640	12.9.	13.9.	–	P.
33	Albert Jeruzalémský, biskup a zákonodárce řádu	1214	17.9	14.9.	SV	SV
140	Terezie od svatého Josefa/ Marie /Tauscher blah. zakl. kongregace	1938	20.9.	20.9.	-	Np.
111	Terezie od Dítěte Ježíše a sv. Tváře, panna a učitelka církve	1897	1.10.	1.10.	SV	SV
63	Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve, matky reformovaného Karmelu	1582	15.10.	15.10.	SV	SLAV.
52	Františka d' Amboise, blah.řehol.	1485	5.11.	4.11.	Np.	–
106	Josefa Naval Girbes, bl. panna	1893	6.11.	24.2.	–	Np.
101	František od Ježíše, Marie a Josefa, bl. kněz	1872	7.11.	20.3.	Np.	Np.
117	Alžběta od Nejsvětější Trojice, blah.	1906	8.11.	9.11.	Np.	Np.
105	Marie Terezie Scrilli (v ČR 14.11.-výjimka kvůli Pam.sv. Anežky)	1889	13.11.	14.11.		
162	Všech svatých karmel. řádu		14.11.	1.11.	SV	SV
162	Vzpomínka na všechny zemřelé z karmelské rodiny		15.11.		vzpom.	vzpom.
121	Rafael od sv. Josefa (Kalinowský), kněz	1907	19.11.		Np.	P.
82	Dionýsius od Narození, bl. kněz a Redempt od Kříže, řehol. muč.	1638	29.11.	29.11.	Np.	P.
58	Bartoloměj Fanti, bl. kněz	1495	5.12.	5.12.	Np.	–
160	Marie Maravillas od Ježíše, bl. p.	1974	11.12.	11.12.	–	Np.
68	Jan od Kříže, kněz a uč. církve	1591	14.12.	14.12.	SV	SLAV.
87	Marie od Andělů, bl. panna	1717	16.12.	16.12.	–	Np.

27	POČÁTKY NOVOZÁKONNÍHO MNIŠSTVÍ NA KARMELU
28	POČÁTKY HISTORIE KARMELITÁNŮ A ROZKVĚT JEJICH ŘÁDU VE 13. STOLETÍ
42	KARMELITÁNSKÝ ŘÁD VE 14. A 15. STOLETÍ
60	část II. DĚJINY ŘÁDU V 16. STOLETÍ S REFORMOU PODLE PŮVODNÍCH PRAVIDEL
72	KARMEL V ČECHÁCH; 17. A 18. STOLETÍ SE SVĚDECTVÍM ŘADOVÝCH MUČEDNÍKŮ
96	KARMEL V 19. STOLETÍ
115	část III. 20. STOLETÍ
162	DODATEK DVOJÍ POHLED NA KARMEL